

Stop 3. Verdenskrig: Tidligere russiske udenrigsminister advarer, atomkrig har aldrig været så overhængende

26. jan. 2015 – Igor Ivanov, Ruslands udenrigsminister fra 1998-2004 og formand for Russisk Råd for Internationale Anliggender, advarede i en artikel i *Moscow Times* i dag om, at krisen i Ukraine er farligere end nogen krise under den kolde krig, og opfordrer indtrængende de politiske ledere til at handle for at forhindre en atomar konflikt.

»Truslen om en atomkrig er større i dag end under den kolde krig. Med en politisk dialog fraværende, med den gensidige mistillid på et historisk højdepunkt, bliver sandsynligheden af utilsigtede ulykker, inklusive med atomvåben, mere og mere realistisk«,

skrev Ivanov.

Ivanovs skræmmende erklæring er den seneste i en række af sådanne advarsler fra ledende personer i det transatlantiske samfund, der i løbet af de seneste år uofficielt har samarbejdet for at afværge en konfrontation. For eksempel var Ivanov i 2012-2013 medformand i den såkaldte »Track II Dialogue« om »Opbygning af gensidig sikkerhed i det euro-atlantiske område«, sammen med den britiske Lord Des Browne, den tyske diplomat og tidligere ambassadør til USA Wolfgang Ischinger, og tidligere amerikanske senator Sam Nunn. Den 25. januar, blot en dag før Ivanovs artikel, udstedte Nunn sin egen advarsel om faren for en atomkrig.

Ivanov skriver, at det er retorik, når man siger, at en ny

kold krig er begyndt: Der kan ikke være tale om en gentagelse af den kolde krig pga. forandringerne i verden, der ikke passer ind i det gamle paradigme. På trods af den kolde krigs farer,

»så eksisterede de internationale relationer inden for rammerne af en bestemt orden, der var blevet etableret efter Anden Verdenskrigs afslutning. Alle mangler og ulemper ufortalt, så tillod det menneskeheden at undgå en ny, global katastrofe ...

I dag lever vi i en verden, hvor den gamle orden er ophørt med at eksistere, og en ny orden, der passer alle de største aktører, er endnu ikke blevet etableret. Det er dette, der gør nutiden så forskellig fra den kolde krig ...

Rent formelt anerkender vi alle de etablerede normer for international lov. Men som krisen i Ukraine imidlertid atter har demonstreret, så er de gamle institutioner på dramatisk vis i færd med at miste deres virkning, og international lov er i færd med at blive offer for politiske interesser.«

Den forudelse hos mange mennesker, at krigen kunne komme i 2015, burde

»være en indtrængende opfordring til politikere over hele verden om at tilsidesætte deres ambitioner og gensidige fornærmelser og i stedet gå i gang med en meningsfuld dialog om en fremtidig verdensorden, der ville tillade alle nationer at opbygge deres egen fremtid. Ellers kunne vi, i stedet for en ny kold krig, en dag stå over for en virkelig, storstilet militærkonflikt«,

sluttede Ivanov.

LaRouche hylder det fantastiske græske valgs afvisning af Trojkaen – og hvad USA omgående må gøre for at redde nationaløkonomien i USA efter det bankerotte Wall Street.

26. jan. 2015 – Resultaterne af søndagens græske valg, hvor Syriza næsten vandt en jordskredssejr og vil danne ny regering med Uafhængige Grækere og andre partier, var en fantastisk og kraftig afvisning af den morderiske nedskæringspolitik, som Trojkaen har tvunget ned over grækerne.

Da Lyndon LaRouche blev informeret om det græske valg, kaldte han det

»en dybtgående sejr, der kan sikre et skift i hele den europæiske og transatlantiske situation.«

LaRouche bemærkede, at det græske folks stærke udtryk for afvisning af Trojkaens nedskæringsregime var en af flere udviklinger, der hastigt kan bringe det mislykkede eurosistem helt til fald. Han nævnte den schweiziske Nationalbanks nylige beslutning om at koble schweizerfrancen fra euroen, der udløste betydelige tab på derivater i store banker på Wall Street og i London.

Larouche bemærkede, at det græske valg vil få

»en stor virkning på Tyskland. Merkel og kompagni befinder

sig i en vanskelig situation, hvor de giver det udseende af at have Europa under kontrol, men i virkeligheden har de ingen kontrol, og det græske valg beviser det. De vil blive alvorligt rystede og vil ikke være i stand til at lade som om nedskæringspolitikken virker.«

»Det her er fantastisk«, konkluderede LaRouche og tilføjede, at »menneskehedens fjende har lidt skade, og alle burde være glade«.

Ved midnatstid søndag viste de endelige resultater af det græske valg, at Syriza havde fået 36,12 % af stemmerne, hvilket giver dem 149 ud af 300 pladser. Uafhængige Grækere fik 4,69 % af stemmerne, og 13 pladser. De to partier forventes at danne en koalitionsregering med et flertal på 162 pladser.

Alle de europæiske finansministre skal mødes på mandag for at beslutte, hvad de vil gøre, stillet over for de dramatiske resultater af det græske valg, der yderligere miskrediterer ECB-chefen Mario Draghis meddelelse fra torsdag om en billion euro i kvantitativ lempelse til en bailout af de bankerotte, europæiske banker. Grækenlands handling kunne meget vel blive katalysator for en vild flugt mod udgangsdøren, hvor Grækenland, Portugal, Spanien, Irland og endda Italien forlader eurosystemet for at vende tilbage til en suveræn valuta og en anti-nedskæringspolitik.

Følgerne for Wall Street er ligeledes dramatiske. De håbløst bankerotte Wall Street-banker er omtågede af massive tab på derivater, udløst af den schweiziske Nationalbanks pludselige frakobling til euroen. Disse samme banker ligger, sammen med deres modparter i City of London, inde med junkobligationslån til skiferolie- og skifergas-sektoren for mere end 600 mia. dollar, og denne gæld er ved at nedsmelte. Dette kunne meget vel udløse disintegrationen af hele det transatlantiske finanssystem, hvad øjeblik, det skal være.

LaRouche har i de seneste måneder understreget, at nedsmeltningen af Wall Street og [City of] London er den vigtigste, enkeltstående faktor, der driver verden hen imod et potentielt krigsopgør, med anvendelse af atomvåben. Der er et voksende kor af stemmer fra mentalt sunde personer, der tilslutter sig LaRouches advarsler om den voksende fare for en atomar Dommedag. I løbet af weekenden advarede den førende nedrustningsekspert Theodore Postol om den overhængende fare for en atomar udslettelse, og de forhenværende senatorer Sam Nunn og Richard Lugar sluttede sig til de stemmer, der opfordrer til omgående handling for at deeskalere det globale opgør.

Under diskussioner med kolleger søndag fokuserede Lyndon LaRouche på de hasteforanstaltninger, der må indføres for at sætte Wall Street- og London-banekerne under en lovmæssig konkursbehandling, der skal starte med, at man sløjfer al spillegæld. Han fortsatte dernæst med at forklare de forskellige Hamiltonske forholdsregler, der omgående må indføres for atter at få folk i arbejde, der er mening i.

LaRouche forklarede:

»Det vigtige nu er, at vi må have en erklæring, en generel erklæring, der siger, at vi nu ved, at organisationen Wall Street ikke alene er generelt bankerot, men håbløst bankerot. Når derfor Wall Street-pengene, der rent faktisk nu er værdiløse, nu er væk, må vi i stedet indføre en kilde til kredit, som vil blive en statslig kredit, en lovmæssig skabelse af statslig kredit, der bliver en fond, der kan bruges af delstaterne og regeringen til at finansiere skabelse af ny beskæftigelse. Det er spørgsmålet.

Ny beskæftigelse betyder, at man ansætter folk til at gøre ting, de kan udføre, eller kan uddannes til at udføre. For der er nødt til at være en buffer, ved hjælp af hvilken man ikke bare lader regeringen og denne nation kollapse. Man må intervenere omgående og sige: Okay, vi vil påtage os en

gæld. Vi vil påtage os – som USA vil vi påtage os en gæld; det bliver en stor gæld, den bliver ikke overdrevet, men det bliver en stor gæld, fordi vi omgående må få folk i arbejde, og vi må gøre lignede ting omgående. Og det må gøres på basis af et kreditsystem, der er et statsligt kreditsystem.

Vi har noget historie om det her, som Bill Clinton kan respondere på, i det mindste følelsesmæssigt, for det, der skete, da Bill Clinton forlod embedet, var, at hele det her bailout-foretagende, denne vanvittige operation, overtog det hele. Så over en periode, svarende til fire præsident-embedsperioder, har vi ruineret alting. Og det blev ruineret af de folk, der prøvede at ændre USA's politik til at gå imod det, som Bill Clinton havde arbejdet på.

Gå tilbage til det, som Bill Clinton meddelte om sommeren det år, hvor han blev angrebet [1998], hvor han havde en politik, som han støttede mig i at gøre, i at fremlægge, og denne politik kan virke. Og det var Bills idé om, hvordan man skulle organisere, for det russiske system var bankerot, totalt bankerot; og det have en effekt på Europa og alt andet, og idéen var at skabe et genrejsningsprogram baseret på det transatlantiske område, der ville fungere, for at redde økonomien fra det, som Wall Street skabte på det tidspunkt.

Det er, hvad vi må gøre, og vi må gøre det nu. For vi kan ikke bare sidde der uden at have et program af denne art. Det her er totalt bankerot, fuldstændigt, håbløst bankerot. Det vil blive værre i accelererende grad. Vi må have en buffer, en stødpude, og det gamle regeringssystem må påtage sig ansvaret med at skabe denne stødpude. Og formålet er dernæst at sætte folk i arbejde, i produktiv beskæftigelse. Og det må vi have nu.«

Nyhedsorientering, januar 2015: STOP TERROR! AFSLØR SAUDI- ARABIENS OG STORBRIITANNIENS ROLLE

Download (PDF, Unknown)

Gorbatjov melder sig i koret af statsmænd, der advarer om at konfrontationen med Rusland kan ende i atomkrig. Terrorangrebet i Paris skulle kue Frankrig, men har i stedet fået den franske befolkning på gaden. Euroen under kraftigt pres allerede inden det græske skæbnevalg og planer om massive kvantitative lempelser, mens det vestligt dominerede finanssystem er ved at disintegrere. Samarbejde med BRIKS-landene om økonomisk udvikling er den eneste vej ud. Historisk pressekonference i USA's kongres for at få frigivet de 28 hemmelighedsstenplede sider om Saudi-Arabiens rolle i terrorangrebet 11. september 2001. Bag SaudiArabien står det britiske kongehus.

Om Den westfalske Fredstraktat

– som Tony Blair i 1999 erklærede for ophævet!

Den westfalske Fred er de aftaler, der kom ud af de forhandlinger, der fandt sted fra 15. maj til 24. oktober 1648 i de to byer Osnabrück og Münster i Westfalen. Freden afsluttede trediveårskrigen i Tyskland/Europa – og henved hundrede års religiøse krige i hele Europa. Forud gik fem års løbende forhandlinger med alle krigens parter: næsten alle stater i Europa. Konferencen blev et forbillede for senere konferencer. Princippet om staternes ligeberettigelse og uafhængighed af de sædvanlige koalitioner var med til at gennemføre freden.

Af ekstrem vigtighed var Tony Blairs tale i 1999 i Chicago, hvor han de facto erklærede den post-Westfalske orden; grundlaget for international lov var forbi og skulle erstattes af såkaldte humanitære interventioner over hele verden, som i USA førte til doktrinen om Ansvar for at beskytte ('Responsibility to Protect, R2P'). Nu begyndte Blair-doktrinen omgående at komme i total konfrontation med Putin-doktrinen. Putin, som sagde, at international lov skulle respekteres, at FN's charter skal opretholdes, at ethvert lands suverænitet ikke kan krænkes – i sammenligning med Blair, som sagde nej, vi kan finde påskud til at intervenere militært over hele verden. (-red.)

Forslag til fordybelse:

 Helga Zepp-LaRouche: »Tiden er inde til at skabe en verden uden krig«.

Hovedtale ved Schiller Instituttets 30-års jubilæumskonference i New York, juni 2014.

Et must!

Billede: Ratificeringen af Fredsaftalen i Münster, malet af Gerard ter Borch (1617-1684).

Egon Bahr: Vi har brug for noget i lighed med Den westfalske Fredstraktat

23. jan. 2015 – Mod slutningen af Frankfurter Allgemeine Zeitungs et-dages forum for sikkerhedspolitik i Berlin i går eftermiddags, sagde den tyske »Ostpolitiks« grå eminence, Egon Bahr (socialdemokrat), at konflikten i Ukraine kun kan løses på et niveau med direkte forhandlinger mellem Den europæiske Union og Den eurasiske Union. Ukraine må aldrig blive medlem af NATO; det må forblive neutralt, ligesom Sverige, Finland og Schweiz; og ukrainerne må finde en formel for sameksistens og samarbejde mellem den vestlige, latinske kirke og den østlige, ortodokse kirke, sagde Bahr.

Dernæst sagde han, at hele verden har brug for et nyt system, der er acceptabelt for alle nationer, for at gøre en ende på krig: »Det, vi har brug for, er noget i lighed med Den westfalske Fredstraktat.[1] Denne traktat omfattede gensidig anerkendelse af hver af medunderskriver-staternes ukrænkelighed, samt forpligtelsen til ikke-indblanding i nogen stats interne anliggender. Dette var bindende aftaler. Denne traktat var i kraft i flere hundrede år; og det er, hvad vi i

dag har brug for.«

Bahr sagde, at en sådan aftale naturligvis medfører, at man accepterer stater og samfund, der ikke har demokratier af den art, som Vesten gerne så der. Og hvilken form for demokrati ville for resten være ønskværdig: måske Singapore-modellen, et ikke helt demokratisk system?

Bahr sagde, at da han og hans modparter forhandlede Ostverträge (Østaftalerne) i 1970, kom den ideologiske forskel aldrig til diskussion; sovjetrusserne forsøgte ikke at omvende Bahr til at blive kommunist, og han forsøgte heller ikke at omvende dem til demokrater. Det gjorde traktaterne mulige, og da USSR indvilgede i den tyske genforening i 1990, blev disse traktater endda transformeret til en venskabsaftale mellem Tyskland og Rusland – der stadig er i kraft i dag, selv om nogle mennesker foretrækker ikke at tage hensyn til dette.

[1] 1648

Putins erklæring til Russisk Sikkerhedsråd anklager »dem, der udsteder kriminelle ordrer« for angreb i Donbass

23. jan. 2015 – Præsident Vladimir Putins tale til det Russiske Sikkerhedsråd om den »dramatiske forværring« i Sydøstukraine blev her til aften udsendt over russisk Tv til hele landet, næsten i sin helhed, inklusive den følelsesfulde

udtalelse, at »de, der udsteder sådanne kriminelle ordrer, er ansvarlige«, og hans opfordring til et øjeblikks stilhed for voldens ofre, især de mennesker, der blev dræbt den 22. jan. i et morterangreb på en kø af civile ved et busstoppested i Donetsk.

Erklæringen blev udstedt tidligt den 23. jan., da Putin holdt et møde med de permanente medlemmer af Sikkerhedsrådet. Ifølge Kremls webseite deltog premierminister Dmitrij Medvedev, formand for Det føderale Råd Valentina Matviyenko, formand for Statsdumaen Sergei Naryshkin, stabschef for præsidentens kontor Sergei Ivanov, sekretær for Sikkerhedsrådet Nikolai Patrushev, indenrigsminister Vladimir Kolokoltsev, udenrigsminister Sergei Lavrov, chef for den Føderale Sikkerhedstjeneste Alexander Bortnikov, chef for Udenlandsk Efterretningstjeneste Mikhail Fradkov, vicesekretær for Sikkerhedsrådet Rashid Nurgaliyev og det permanente medlem af Sikkerhedsrådet Boris Gryzlov. Efter præsidentens åbningserklæring fortsatte mødet bag lukkede døre.

Teksten til Putins tale kommer fra Kremls webseite:

»God aften, kolleger.

Vi er vidne til en dramatisk forværring af situationen i Sydøstukraine, i Folkerepublikken Donetsk og Folkerepublikken Lugansk. I denne forbindelse vil jeg gerne atter informere jer om, at jeg for en uge siden, om torsdagen, sendte et brev til Ukraines præsident, et skriftligt forslag om at trække tungt artilleri og udstyr til affyring af multiple raketter tilbage til en sådan afstand, fra hvilken det ville være umuligt at skyde på befolkede områder.

Jeg vil også gerne yderligere informere jer om, at dette forslag næsten fuldstændigt faldt sammen med det officielle Kievs krav. I ved, at der måske er et omstridt område langs skillelinjen mellem konfliktens parter. Så vi foreslog, at

våben og tungt udstyr blev trukket tilbage til den linje, som Kiev-myndighederne selv anser for rimelig og i overensstemmelse med de aftaler, man indgik i Minsk den 19. september, 2014.

Vi modtog desværre intet klart svar på vores forslag; faktisk så vi en modsatrettet handling, nemlig den, at Kievregeringen har givet en officiel ordre til at lancere storstilede kampoperationer langs næsten hele kontaktranden mellem de modstridende sider.

Resultatet: dusinvis af døde og sårede, og ikke alene blandt soldater på begge sider, men, hvad der er endnu mere tragisk, så har der været tab af liv blandt civilbefolkningen, inklusive børn, ældre og kvinder. Artilleriet, multiple raketaffyringsudstyr og luftvåbnet skyder vilkårligt, direkte på tætbefolkede områder.

Alt dette sker til akkompagnement af propagandaslogans om søgen efter fred og søgen efter de ansvarlige. Ansvaret hviler på dem, der udsteder sådanne kriminelle ordrer. De personer, der gør dette, bør vide, at der ikke findes anden måde at løse sådanne konflikter på end gennem fredelige forhandlinger og politiske midler. Vi hører ofte, inklusive fra det officielle Kiev i dag, at dette er deres foretrukne metode til at løse spørgsmål, men virkeligheden er en ganske anden. Jeg håber, at fornuften sluttelig vil vinde.

Jeg vil gerne bede om, at vi holder et øjeblik stilhed for at ære ofrene, inklusive dem, der døde ved et busstoppested i Donetsk.«

(Et øjeblik stilhed)

»Tak.«

EIR FOKUS: ET GRÆSK FORSLAG: Sammenkald til en europæisk konference om statsgæld

En konference om statsgæld for hele Europa, i lighed med den konference, der førte til Londonaftalen om statsgæld fra 1953, der endeligt afgjorde Tysklands udenlandsgæld, er blevet foreslået af både det græske Syrizaparti og De uafhængige Grækere, og har skabt hovedoverskrifter i de europæiske medier.

Download (PDF, Unknown)

RADIO SCHILLER den 22. januar 2014: Euroen på vej ned//Krigen i Ukraine optrappes

Kina gentager sin forpligtelse over for udviklingen af Arktis

20. jan. 2015 – Sun Xiansheng, generaldirektør for China National Petroleum Corporation, gjorde det i går klart, at Kina er en polarmagt. På åbningsdagen for Arctic Frontiers internationale konference om klima og energi i Tromsø, Norge, sagde han, at »Kina er parat til at assistere« i udforskning af olie og gas i Arktis. Han tilføjede, at »Kina muligvis vil overveje anvendelsen af arktiske ressourcer for at fremme og sprede importen af olie og gas«, iflg. en rapport i *Newsweek*, der bemærker, at Tromsø, Norge, ligger 217 mil fra Polarcirklen.

Torontos *Globe and Mail* havde allerede for et år siden rapporteret, iflg. historien i *Newsweek*, at Kinas »selskaber udforsker olieressourcer, der kan udvindes, og dets diplomater får venner i de nordiske lande – med den bemærkelsesværdige undtagelse af Canada – og landets yuan betaler for forskningsprojekter i Polarområder i Antarktis og Norge.«

Som en indikation på Kinas mangeårige interesse i området, har landet en meget stor diplomatisk tilstedeværelse på Island. Personalestabens størrelse på Kinas ambassade her er dobbelt så stor, som alle andre udenlandske, diplomatiske missioner tilsammen på Island. Sun citeres for at sige, »Kinas samarbejde med arktiske lande udvides gradvist.«

EIR har tidligere rapporteret, at det amerikanske Udenrigsministerium den 16. jan. havde meddelt, at USA's særlige repræsentant for Arktis, admiral Robert Papp, skulle besøge Moskva for at diskutere arktisk samarbejde, såvel som også de skandinaviske lande Sverige, Norge og Finland. Papp, en pensioneret kystvagtkommandør, har haft betydelig erfaring

med Arktis under sin karriere i Kystvagten, før han blev valgt til denne post i Udenrigsministeriet. Papp besøger landene for konsultationer, forud for USA's overtagelse af formandsskabet for Det arktiske Råd i april.

Med hensyn til Obamaregeringen vil Arktis være et område af interesse for russerne, mht. national sikkerhed, som Alexander Grushko, den russiske NATO-udsending, har gjort det klart. Kinesisk samarbejde med arktiske nationer af et andet BRIKS-medlem vil ikke have en sådan sikkerhedskomplikation.

Repræsentant for Det arktiske Råd i Danmark besvarer spørgsmål fra EIR om faren for atomkrig og terrorisme

København, 21. jan. 2015 (EIRNS) – Admiral Robert Joseph Papp (pens.), USA's særlige repræsentant for Det arktiske Område, holdt en pressekonference i Det grønlandske Hus i København i dag, som en del af Det arktiske Råds rundrejse til de nordiske lande, og som vil fortsætte til Rusland. USA vil overtage formandsskabet for rådet i april. EIR var en af tre deltagende repræsentanter fra pressen og fik lejlighed til at stille 2 spørgsmål.

EIR sagde:

»I talende stund er situationen i Ukraine ved at optrappes. Den ukrainske præsident taler om at tilbagevinde, med

militære midler, de områder, de ikke har under kontrol. De taler om at gå med i NATO. I Europa har vi set en række advarsler, med annoncen af Gerhard Schröder m.fl., der siger 'Krig? Ikke i vores navn', med Hollandes opfordring om at stoppe sanktioneerne, og med Gorbatsjov som den seneste« – der i et interview med *Der Spiegel* havde advaret om faren for, at en atomkrig mellem USA og Rusland bliver fremprovokeret ud af de ukrainske provokationer. *EIR* citerede Mikhail Gorbatsjovs erklæring til *Der Spiegel* den 10. jan. i sin fulde ordlyd.

»Mit spørgsmål lyder, på den anden side arbejder Rusland sammen med Kina og BRIKS-samarbejdet, og da præsident Obama holdt pressekonference med præsident Xi Jinping, sagde Xi, 'Vi ønsker, at USA vil samarbejde. Dette er inkluderende.' De ønsker, at USA skal samarbejde med dem om deres dagsorden for økonomisk udvikling, og den økonomiske politik for Det arktiske Område er i høj grad med i dette, med Rusland som en hovedaktør, og Kina, som ønsker at blive det. Så hvad er Deres mening om muligheden for at træde tilbage fra afgrundens rand, i lyset af spørgsmålet om udviklingen af Arktis?

Admiral Papp svarede, at, at komme tilbage fra afgrundens rand, mht. Ukraine, bestemt lå uden for hans ansvarsområde. USA, alle de nordiske lande, de andre lande i den arktiske kreds, og mange andre lande har korrekt fordømt Ruslands handlinger, dets aggression imod Ukraine, og der er pålagt passende sanktioner.

Men på trods af dette har de syv andre lande i den arktiske kreds, og især USA, et mål, der hedder at sikre, at Arktis forbliver konfliktfri, og de arbejder på at håndtere udfordringerne med klimaforandringen, sikkerhed for skibsfarten osv. Der må være konsensus fra alle medlemmer af Det arktiske Råd, så vi ønsker at holde en kommunikationslinje med russerne åben. Det er en af grundene til mit besøg i Moskva. Jeg vil minde dem om, at deres handlinger og retorik

ikke er en hjælp til dette. Vi har til hensigt at fortsætte vores diskussion med russerne i Det arktiske Råd, sammen med de øvrige rådslande, for at gå frem i denne vigtige del af verden.

Et andet *EIR*-spørgsmål var at spørge ham, som militærmand, om der, efter terrorangrebene i Frankrig, vil blive en større amerikansk-russisk indsats for at bekæmpe terrorisme? *EIR* henviste til de tjetjenske kæmpers rolle i IS, og pressekonferencen den 7. januar i Den amerikanske Kongres om frigivelsen af de 28 sider af Kongressens Fælles Undersøgelsesrapport om 11. september, om den saudiarabiske forbindelse.

Admiral Papp sagde, at det er 100 % sikkert, at han ikke ville diskutere disse spørgsmål i Rusland. Det faktum, at USA fortsat kan kommunikere med Rusland om Det arktiske Råd, er en mulighed for russerne, og amerikanerne, men terrorisme er ikke hans ansvarsområde.

Video link: <http://youtu.be/3XUJa-Z8N7g>

EIR's korrespondent kommer på ved 1min. 45 sek.

Schiller Instituttets Ugeavis 4 – 2015:

BRIKS-nationerne opfylder dr. Martin Luther Kings drøm – Frankrigs Jacques Cheminade: Lad os ikke forpasse dette øjeblik

Download (PDF, Unknown)

Video:

**Se LaRouche Politiske
Aktionskomite i aktion midt
på Wall Street!**

**Stop 3. Verdenskrig! Dansk
udskrift**

Speaker: »Hej, velkommen alle sammen. Dette er centrum for Wall Street-ondskaben på Manhattan, og også centrum for Alexander Hamiltons store ånd og for LaRouchePAC, og den internationale kamp for at ødelægge Det britiske Imperium og forene nationen og verden foregår lige her. Dette er epicenteret for det jordskælv, som vi må skabe for at redde menneskeheden fra den forestående trussel om en Tredje Verdenskrig.

Lige nu står vi midt i en kampagne, vi har sammensat, lige her foran Federal Hall. Så jeg vil først byde alle velkommen til at tilslutte jer dette – sørg for at kommentere dette, sørg for at dele dette ud hvor som helst, du kan, for vi har brug for et gennembrud i den nærmeste fremtid, i den kommende uge, for dette jordskælv, som vi er ved at skabe gennem LaRouches Manhattan-projekt. Men lige nu vil jeg gerne, hvis vi kan få et panoramablik af hele scenen – langsommere end det, tror jeg. Det, I ser her omkring, er, jeg tror vi har 40 eller 50 LaRouche-aktivister fordelt ud over hele menneskeflokket, og hver af dem holder et skilt, der erklærer, at vi må genindføre Hamiltons principper, og det vi gør er, at vi bringer folk ind i en virkelighed – vi er nødt til at gøre disse fyre bange – hele dette system synger på sidste vers – det er færdigt. Det er simpelt hen færdigt – euroen er færdig, Wall Street-systemet er 1000 % bankerot. Og vi er nødt til at skræmme livet af disse mennesker. Vi bliver nødt til at fjerne dem; vi bliver nødt til at smide nogle af dem i fængsel, vi må omgående have Glass-Steagall, vi må have LaRouches Fire Love, så USA kan gå med i BRIKS-nationerne.

Tag et kig ned ad gaden – drej kameraet tilbage mod Trinity Church når I kan. Foran os ser vi Børsen – lige i hjertet på ondskaben. Til venstre over gaden er Huset Morgan – dette er det paladsagtige hovedkvarter for Morgan-bankierfamilien, der går tilbage begyndelsen af forrige århundrede – drej kameraet over til Trinity-kirken. Alexander Hamiltons grav er lige der i Trinity-kirken – for enden af netop den gade, hvor man ser potentialet til at genrejse vores nation med ånden imod Det britiske Imperium, til at ødelægge den ondskab, der består i åger, spekulation og berøvelsen af folkets rigdom. Millioner af mennesker, hundrede millioner af mennesker, milliarder af mennesker er i færd med at blive ødelagt af dette system, der

nu er ved at falde fra hinanden, som fuldstændig har nået vejs ende, og vi må samle befolkningen i USA, i New York City, og internationalt, gennem New York City, for at genoplive Hamiltons mission. Ja, til højre ser I Federal Hall og den meget smukke statue af George Washington, med vores kor til højre for den. Her, hvor George Washington blev indviet som vores første præsident – det skete på disse trapper, på denne gade, at vores nation blev grundlagt på det princip, som blev unikt skabt, opdaget, af Hamilton, der byggede på Gottfried Leibniz' arbejde, historiens store intellektuelles arbejde, at vi må skabe en union, ikke en samling af stater, men en union, på basis af en idé om voksende, fysisk produktivitet ved hjælp af det menneskelige intellekts evne. Det er, hvad vi i dag må genoplive. Det er det mest magtfulde princip, der eksisterer i universet. Den menneskelige, intellektuelle evne.

Hvis vi langsomt drejer kameraet over til skiltene til højre, hvor I kan se nogle citater af Hamilton, der vidste præcis, hvad han havde med at gøre. Hele vejen rundt om os er der aktivister fra LaRouchePAC, der taler med alle disse mennesker fra hele verden, der kommer hen til dette (uforståeligt) af menneskeheden og forklarer dem den omgående nødvendighed af at gøre denne mand levende igen.«

(Bannertekst)

»At pleje og stimulere det menneskelige intellekts aktivitet, ved at mangedoble objekterne for foretagender, er ikke blandt de mindst betydningsfulde af de midler, ved hvilke en nations rigdom kan fremmes.«

Alexander Hamilton, 1791, Rapport om spørgsmålet om Producenter.

»Dette er Hamilton ... der virkelig sætter scenen for det, som LaRouches økonomiske teorier gør dig fuldstændig bevidst om, at det er menneskehedens kreative evne, der definerer værdien. Intellektet, evnen til at undersøge universets love; og

LaRouche har altid i særdeleshed peget på forøgelsen af energi-gennemstrømningstæthed i den menneskelige økonomi ved at gå over til højere former for ild, som fra træ til kul til olie til fissionsenergi, og dernæst til fusionsenergi. Hamilton kæmper som en gal i sin Rapport om Producenter for at sikre, at De forenede Stater bliver en nation, ikke under et landbrugssystem, med slaveejere og plantager, men et system i modsætning til Det britiske Imperiums slaveri, og for fremme af det menneskelige samfund gennem produktion, gennem videnskab, gennem teknologi. Han skabte hele denne idé, denne menneskets evne til at organisere sig, gennem en nation, en union, som ingen andre hidtil havde været i stand til.

Mon vi kan få et interview med Jason Ross, som ... spiller Hamilton og skal tale efter Roger Ham, der læser op deroppe fra Benjamin Franklin ... Hej, Jason – Alexander Hamilton. Vi er live på LaRouchePAC ... Men det indlysende spørgsmål er, i kølvandet på den massive enhed, som man synes at finde i Frankrig, der kom til udtryk hos folk på gaderne, og den voksende bevidsthed, jeg tror, som det er blevet sagt i The Wall Street Journal i de seneste par dage, om, at verden, som den står foran konferencen i Davos, befinder sig på randen af et nervøst sammenbrud, med hensyn til finanssammenbruddet. Hvorfor siger LaRouche, at Hamilton kan forene verden fra Manhattan?«

Jason/Hamilton: »Det er sandsynligvis fordi traditionen i USA er repræsentativ for hele verden. Den økonomiske fremgang, som vi var i stand til at skabe så forbløffende, som spredte sig så hurtigt efter vores uafhængighed ... er grunden til at verden ser hen til os som en økonomisk magt i dag, selv om vi ikke længere overholder disse idéer. Det var sådan, vi blev det, vi er i dag, og USA kan, ulig Europa, f.eks., vi kan faktisk skabe vores egen politik – vi er et suverænt land – «

(Det følgende er utydeligt): ... hvis USA ville skabe ... smide alt det væk ... Wall Street ... bail-out og alt det ... og så atter vedtog Hamiltons anskuelse om kredit, tror jeg vi ...)

Spørgsmål: »Jason, LaRouche, som jeg forstår det fra samtaler i går, siger, at en del af grunden til, at vi er her, er at skræmme bukserne af disse Wall Street-bankierer, der ... man kan se dem komme ud fra Børsen og gå ned ad gaden, de ser os og de har en bestemt slags frygt i øjnene, men hvorfor er det vigtigt at gøre dette?«

Jason: »Skræmme Wall Street? Hvis du ikke skræmmer Wall Street, gør du ikke et godt arbejde, vel? Tag for eksempel den succes, vi har haft for nylig med ... BRICS ... «(uforståeligt).

Speakeren: »Fire Love, som alle burde ... Vi uddeler i dag flyveblade, det står alt sammen deri, og alle burde gå ind på vores webside og læse dokumentet om [LaRouches] Fire Love, der er fra juni 2014. LaRouche siger, 'Dette er ikke en valgmulighed, men en uopsættelig nødvendighed'; og dette må være den aktuelle og klare løsning, mens ... som vi ser netop nu – fungerer lyden? Tak, Jason.

Hvorfor går vi nu ikke herover ...«

Megafon: ... »tilbedelsen af penge« ...

Speaker: »Prøv at få dette skilt med:

'Foretagsomhedens ånd, når den er utøjlet, fører til moralske udskejelser, og disse fører til repressalier og krige'. (Hamilton).

»Dette var LaRouches hovedpointe i dag. Wall Street kører et sindssygt fremstød for krig med Rusland. ... tale, der er et angrebsfremstød mod det østlige Ukraine fra Obamaregeringen ... Porosjenko-regeringen i Kiev, der har besluttet, at de vil tage den militære løsning på situationen i det østlige Ukraine i brug. Hvad betyder det? Gorbatsjov havde ret, da han i sidste uge i et interview med Der Spiegel sagde, at en krig i Ukraine uvægerligt vil blive en atomkrig. Dette er ikke fantasi, det er virkelig, hvad vi har med at gøre. Det er en alvorlig fare, som det amerikanske folk ikke er bevidste om.

... Mon vi kan høre koret synge ...«

(Koret synger)

Diane Sare: »Og nu, en af de største grundlæggere af vores republik, Alexander Hamilton:«

'Alexander Hamilton' (Jason): »Det er dejligt at være her i dag, selv om det ulykkeligvis er i Wall Street ... « (afbrydes, kan ikke høres).

Speaker: »Det vi gør her, folk kommer hen, I ser alle vore folk, der organiserer, og der er folk fra hele verden her. Især hvis der er folk fra BRICS-landene; her er den brochure, som vi bruger i organiseringen, og jeg vil bede om et interview med en af vore superaktivister, som har gjort et fantastisk arbejde med at bruge denne brochure til at udvide forståelsen af, hvad der må ske i USA, hvad der må debatteres: Går vi med på denne Tredje Verdenskrig, dette Wall Street-kollaps, Morgan-husets fascisme, eller går vi, på den anden side, med i BRIKS? Indledningen til denne brochure, der har titlen 'Hvorfor USA må gå med i BRIKS; en ny, økonomisk orden for menneskeheden', viser Xi Jinpings invitation ...«

(Teknisk uheld. Gå frem til 19 min.)

Speaker: »Så vi vil bare runde af herfra. Da vi har tekniske problemer, lad mig blot afslutte med dette:

Du bure være her, ved du, du burde være her ... Dette er altafgørende, dette er vores vej, vores vej til himlen, modsat vejen til helvede; lige nu er vi på vej til helvede, vi er på vej til Tredje Verdenskrig, vi er på vej til en katastrofe, for folk har ikke haft modet til at komme frem med en videnskabelig løsning, baseret på principper, på Wall Street-systemets kollaps.«

(Brochuren »Hvorfor USA bør gå med i BRIKS; en ny, økonomisk orden for menneskeheden« kan læses på vores Fokus-felt på hjemmesiden. Den færdige, trykte brochure vil kunne fås i næste uge, på vores vigtige møde den 31. januar kl. 14 i Den Gule Villa, Frederiksberg. Kom, og tag venner og bekendte med. I Danmark har vi også brug for et gennembrud: Tredje Verdenskrig, eller samarbejde med BRIKS om økonomisk udvikling for alle? –red.)

**Fra LaRouche-bevægelsen 22.
jan. 2015:**

**LaRouche advarer: Wall
Streets voksende desperation
leverer brændstoffet til
globalt atomopgør:
Se LPAC's aktionsvideo fra
Wall Street**

Wall Street befinder sig på randen af endnu en finansiel tsunami, og dette driver verden hen imod generel krig, hvor de seneste provokationer i Ukraine tjener som den umiddelbare udløsermekanisme for en konfrontation med Rusland.

Samtidig med, at Citibank var den seneste af Wall Streets for-store-til-at-lade-gå-ned-banker, der registrerede alvorlige tab i fjerde kvartal, og Wall Street-bankerne annoncerede 50.000 afskedigelser, lancerede den ukrainske regering på den

anden side af jordkloden nye provokationer mod Rusland og mødtes med NATO-topgeneraler og annoncerede indkaldelse af 100.000 nye tropper, for at lancere en ny offensiv mod sine egne borgere i det østlige Ukraine.

Russiske regeringsfolk har gjort det klart, at alt imens de presser på for en diplomatisk løsning på krisen i det østlige Ukraine – indledningsvis med omgående at erklære en våbenhvile og genoptage de direkte forhandlinger mellem Kiev og lederne af Østukraine – vil de ikke bøje sig for NATO-afpresning. I erklæringer onsdag gjorde både udenrigsminister Lavrov og præsident Putins talsmand det klart, at de opfatter NATO-aktionerne som intet mindre end en generel kampagne for at vælte Putin og gøre Rusland til offer for den seneste farvede revolution. Denne form for galskab kan føre verden til termonuklear udslettelse, hvornår det skal være.

Rusland har opgraderet sin strategiske angrebskapacitet og annonceret en ny militærdoktrin og gjort det klart, at de forstår karakteren af asymmetriske angreb på det aktuelle, russiske lederskab.

I onsdags understregede Lyndon LaRouche, under diskussioner med sin komite for politisk strategi, at Rusland er parat til at respondere forebyggende på de igangværende provokationer fra USA og NATO, og dette kan betyde udslettelse af USA, hvis den aktuelle Obama-kurs ikke stoppes nu. Det betyder, forklarede han, at Wall Street, der er drivkraften bag den overhængene fare for krig, skal knuses.

Præsident Obamas Tale til Nationen tirsdag aften indeholdt åbenlyse provokationer mod både Rusland og Kina, og hans ord gik ikke ubemærket hen i Moskva og Beijing. Det var et afskyeligt Nürnberg-stævne, med demokrater, der krøb foran en præsident, der har ødelagt partiet og landet – på vegne af Wall Street og London.

LaRouche var ligefrem:

»Obamas Tale til Nationen var klinisk sindssyg, fyldt med de mest korrupte, rådne, tåbelige, idiotiske erklæringer. Og, hvad der er værre endnu, tilhørerne hyldede ham som en flok idioter. Det var et ekko af Nazi-Tysklands Nürnberg-stævner.«

LaRouche konkluderede:

»Dette er grunden til, at vi står over for den umiddelbare fare for en atomkrig.«

Wall Street er ikke blot bankerot og står over for en eksplosion af deres milliard-dollar store derivatboble. De drives også frem af den overbevisning, at krig kan være løsningen på deres overhængende død, hvilket gør dem patologisk farlige for den menneskelige arts blotte overlevelse.

Det er i denne sammenhæng, at LaRouche Politiske Aktionskomites opbud på Wall Street den 20. januar bragte virkeligheden til hjertet af finansdistriktet. Tusinder af forbipasserende blev konfronteret med kendsgerningen om Wall Streets bankerot, faren for krig og det bydende nødvendige i at genoplive alternativet, i traditionen efter Hamilton, begyndende med den omgående genindførelse af Glass-Steagall.

Kun denne mulighed kan sætte verden som helhed tilbage på den kurs for udvikling, som allerede er i gang med BRIKS-landenes initiativer, under anførsel af Kina. På det Verdensøkonomiske Forum i Davos, Schweiz, i denne uge, indrømmer man åbenlyst Kinas rolle i lanceringen af en ny, global, økonomisk platform.

Det altafgørende spørgsmål er, om den kendsgerning, at vi står over for en umiddelbart overhængende fare for krig, og Wall Streets og Londons rolle i at skubbe planeten ud til randen af tilintetgørelse, vil blive anerkendt, og imødegået gennem handling, i tide.

Krigsfaren: Møde i Berlin onsdag er måske sidste chance

20. jan. 2015 – Der er grund til at tro, at Frankrigs præsident Hollande, hvis popularitet netop er fordoblet iflg. målinger, som *Reuters* nævner, bag scenen kæmper for at forsøge at opsætte eller stoppe USA's overhængende krig med Rusland, angiveligt over Ukraine, som Tysklands kansler Merkel og andre europæiske Wall Street- og London-marionetter rent faktisk forsøger at gennemføre.

Et heldigt udfald er langt fra sikkert.

Gårsdagens møde mellem EU-udenrigsministrene blev overskygget af en massiv optrapning af det fascistiske Kievregimes kampe, der begyndte den 17. januar, da det forsøgte at indtage lufthavnen i Donetsk samtidig med en optrapning af bombninger på hele krigsfronten, og med bombning af byer for første gang siden maj. Det russiske Udenrigsministerium erklærede, korrekt, at Kievregimet havde planlagt øjeblikket for sit fremstød til at falde sammen med mødet i mandags, for at forhindre enhver handling for at lette sanktionerne eller forbedre relationerne med Rusland.

Efter mødet sagde EU's højtstående repræsentant Mogherini og Tysklands og Hollands udenrigsministre, blandt andre, at ingen ønsker at stoppe sanktionerne i betragtning af kampene (som

Rusland aksiomatisk og fejlagtigt får skylden for).

Det russiske Udenrigsministerium responderede, at »diskussionen om relationerne mellem EU og Rusland under et møde i Det europæiske Råd for Udenrigsrelationer den 19. januar blot bekræftede det faktum, at EU stadig ikke er parat til at ændre sin uvenlige politik, og ligeledes give en fordomsfri vurdering af Kievmyndighedernes nylige handlinger, der har overtrådt de indgåede aftaler og genoptaget aktioner på demarkationslinjen i det sydøstlige Ukraine, hvor de begyndte at bombe byer og stæder i denne del af landet.«

Men i dag rapporterer *Reuters*, at Det tyske Udenrigsministerium har bekræftet en rapport om, at udenrigsministrene fra Rusland, Tyskland, Frankrig og Ukraine vil mødes i »Normandiet-regi« i morgen aften, den 21. januar, i Berlin.

At diskussionerne holdes hemmelige, og dernæst denne tilsyneladende ændring, reflekterer sandsynligvis en frem-og-tilbage-kamp bag scenen, med Frankrig, der yder modstand mod faren for krig, som nogle andre lande støtter. Det var selvfølgelig præsident Hollande personligt, der opfandt »Normandiet-regiet«, da han organiserede et møde mellem Merkel, Putin, den ukrainske præsident Porosjenko og sig selv (minus Obama og Cameron), under 70-års jubilæet for landsætningen i Normandiet i juni 2014.

Hvis mødet i morgen ikke virker, er vi i overhængende fare for en udslettelseskrig.

BRIKS-nationer genopliver dr. Martin Luther Kings drøm: ØKONOMISK RETFÆRDIGHED ER EN UMISTELIG RETTIGHED. Af Helga Zepp-LaRouche

Hovedtale, komplet, ved Schiller Institutets konference 17. januar i New York.

»Jeg er her for at tale om en skøn vision om en verden uden krig og terrorisme.

Det lyder jo som et meget usandsynligt forslag på dette tidspunkt, hvor vi befinder os på randen af Tredje Verdenskrig. ... Men det er inden for rækkevidde. Og potentialet til at få verden på fode igen, få verden i orden, eksisterer.«

Se Også: [Lyndon LaRouches budskab til konferencen: En mobilisering af ånden og hensigten med vores republik](#)

Download (PDF, Unknown)

**Kiev-fascister lancerer
blodigt angreb i**

Donetskområde; afviser Putins opfordring om presserende nødvendige forholdsregler for tilbageholdenhed

18. jan. 2015 – Optrapningen af vold i Donbass-regionen, især omkring Donetsk-lufthavnen, fik den russiske præsident Putin til, den 15. januar, at sende et personligt budskab til den ukrainske præsident Porosjenko med et forslag om, at »begge parter – det ukrainske militær og DPR og LPR fra Donbass tager presserende nødvendige skridt til at standse bombningen af hinandens stillinger og trækker alle våben over 100 mm kaliber ud«. Opfordringen blev rapporteret over Ruslands Tv-kanal, Kanal Et.

TASS rapporterer, at Putins talsmand Dmitry Peskov sagde, at Porosjenko havde afvist forslaget.

Porosjenko deltog i en march med over 10.000 mennesker i Kiev i et forsøg på at få befolkningen bag sig i deres fornyede militæroffensiv, og brugte symbolet for bombningen af en civil bus den 13. januar, der efterlod 13 dræbte civile, idet han hævdede, at militserne var de ansvarlige.

Overvågningsmissionen fra OSCE i området har konstateret, at bombningen af bussen kom fra nord-nordøst. Den russiske, permanente repræsentant i OSCE sagde til TASS, at denne konstatering modbeviste beskyldninger om, at militserne var de ansvarlige for tragedien.

En rapport i Business Week den 17. jan. bemærker, at Kiev også var i færd med at forberede modtagelsen af den polske premierminister Ewa Kopacz, »den mest udtalte tilhænger af Den

europæiske Union i den ukrainske regering«, og indikerede, at optrapningen af kampene skulle ses i denne sammenhæng.

Foto: Donetsk Lufthavn; Billedet er fra september 2014.

Eurozonen på randen af sammenbrud

20. jan. 2015 – Med euroen, der er ved at gå ned, og med glasskårene fra den schweiziske »flugt«-aktion, der flyver rundt i alle retninger, har eurozonen nu kurs mod starten på en massiv kvantitativ lempelse, og dernæst udsigten til et græsk krav om afskrivning af statsgæld i hele EU. Støtte til det græske Syriza-partis forslag om en gældskonference for hele Europa vokser, så vel som også Syrizas føring i meningsmålingerne i Grækenland før søndagens valg.

Tabene i finanssektoren efter den schweiziske nationalbank-aktion løber op i mange milliarder, og vokser fortsat, ifølge en undersøgelse fra Bloomberg den 19. januar. Citigroup, verdens største valutahandler, tabte mere end 150 mio. dollar; JPM Chase, 120 mio. dollar; Deutsche Bank tabte 150 mio. dollar og Barclays omkring 100 mio. dollar, og så videre. Hedgefonde tabte meget mere; men det, der vil have chokeret disse storbanker, er det faktum, at, i hvert enkelt tilfælde var tabene på forex/derivater pga. den schweiziske handling 5-6 gange større en den maksimale »risikoværdi«, som disse bankers modeller fortalte dem, at de *kunne* tabe på én dag. Danmark, Finland og andre ikke-eurolande i EU overvåges for at gætte på, hvem der næste gang hiver stikket ud.

En artikel i Londonavisen *The Guardian* den 17. jan. rapporterede om, at støtte til Syrizas forslag til en gældskonference for hele Europa vokser. *The Guardian* citerer Hans-Werner Sinns støtte til Syrizas forslag; UK-gruppen Jubilee Debt Campaign; Franco Caseli fra London School of Economics; samt »et voksende kor af eksperter«. I Irland støttede finansminister Andrew Noonan og vicepremierministeren John Burton begge Syrizas forslag i sidste uge.

IMF's administrerende direktør, Christine Lagarde, gik, under et besøg i Irland, til modstand mod Grækenland i den størst mulige imperie-tone:

»En gæld er en gæld, og det er en kontrakt. Betalingsstandsning, omstrukturering og ændring af vilkårene har konsekvenser for underskriveren og tilliden til underskriveren«, sagde Madame.

Den europæiske Centralbank, som alle nu desperat er overbevist om, er på randen af at foretage massive opkøb af statsobligationer, har på det strengeste modsat sig enhver nedskrivning af den græske gæld, og har udelukket opkøb af græsk statsgæld via kvantitativ lempelse, fordi den er af »lav kvalitet«. Det tyske *Der Spiegel* rapporterede den 16. jan., uden at angive sin kilde, at Draghi har briefet Merkel og Schäuble den 14. januar om hans planer om kvantitative lempelse til ECB-mødet den 22. jan.;

»Planen forudser en begrænsning på 20 % til 25 % på opkøb af hvert lands gæld«

– undtagen for Grækenlands vedkommende, selvfølgelig. Denne »begrænsning« beløber sig til euro for i nærheden af 2-2,5 mia. dollar.

Sinn, chef for Økonomisk Forskningsinstitut, sagde til CNBC-Tv i et interview den 19. jan., at denne kvantitative lempelse vil udløse præcis den »schweiziske« flygtighed på markederne, men i større skala.

»[Bankerne] vil være lykkelige for at kunne sælge statsobligationerne, som de anser for at være delvist giftige, og de vil få en masse kontanter. Hvad vil de gøre? – De vil primært forsøge at bringe pengene til udlandet. Og det er de allerede begyndt på – som man ser i Schweiz«, sagde Sinn til CNBC. »Hvis vi ønsker at hjælpe regeringer, der har problemer, så lad os gøre det – men lad parlamenterne beslutte, snarere end denne teknokratiske institution, ECB«.

Fra LaRouche-bevægelsen 20. jan. 2015: En advarsel mod Wall Streets sindssyge krig mod Rusland

Anført af sine New York-teams' non-stop aktivitet har Lyndon LaRouches bevægelse og Schiller Instituttet fremgang med deres mål, der går ud på at bringe Wall Street til fald og få USA med i en ny, økonomisk alliance med BRIKS-nationerne.

»Vi har fat i tigerens hale: blive ved at svinge den!«

sagde Helga Zepp-LaRouche efter sin hovedtale på Schiller Instituttets ekstraordinære konference i New York City den 17. jan., der bragte formålet med dr. Martin Luther Kings liv i sammenhæng med formålet med økonomisk udvikling og fred i dag.

Det princip, der hermed skal genindføres, er det princip, som

blev opfundet af USA's første finansminister, Alexander Hamilton, et princip for ægte, økonomisk vækst, som er det diametralt modsatte af den måde, hvorpå Wall Street og London har ødelagt USA's og Europas økonomier. LaRouches bevægelse vil igen i denne uge gå ud på Wall Street og i New York med en flyveseddel, »Alexander Hamiltons Kreditprincip«, for at følge op på den banebrydende begivenhed den 17. jan i New York, »BRIKS-nationer genopliver dr. Martin Luther Kings drøm«.

Men på grund af Wall Streets og City of Londons bankerot, fortsætter de med deres fremstød for krig med Rusland og Kina: provokationer mod Rusland i Østeuropa, og krig, der atter hærger i Ukraine, sanktioner og finansiel krigsførelse, der er åbenlyst rettet mod at bringe Putins regering til fald.

Stiftende redaktør af *EIR*, Lyndon LaRouche, havde et håndfast budskab om dette i dag, som skal forstås.

»Hvis USA lancerer angreb på Rusland«, sagde LaRouche, »så vil russiske våben ramme USA, før det ved, hvad der skete. Hvis du repræsenterer Wall Street, hvis du deltager i dets politik, så er du allerede død, hvis USA går i krig med Rusland.«

**Se video med danske
undertekster:**

»Ingen Overlevende«

Bankerne på Wall Street og i City of London er omtågede og viser alle tegn på, at et nyt, velfortjent sammenbrud er på vej. Wall Street-storbankerne hænger på den med »skiferolieboblen«, der nu er ved at kollapse og har udsat dem for risiko i forbindelse med deres derivatkontrakter til 20 milliard dollar, der er ved at blive dårlige. De har netop rapporteret om deres dårligste indtjening, siden den Store Depression, og har fyret 50.000 ansatte. De europæiske storbanker er, under diktat fra City of London, så bankerotte, at de er desperate for at få igangsat en bail-out (statslig

redningspakke) på 1-2 milliarder dollar *i denne uge*; og de var simpelt hen chokerede over de store tab, da Schweiz skar båndene til den synkende euro over. Som en skribent i *Wall Street Journal* udtrykte det i mandags,

»Davos-konferencen åbner med verden på randen af et nervøst sammenbrud.«

Det vil sige, Wall Streets verden.

Det er dette desperate City of London/Wall Street-regime, der truer med krig – selv global atomkrig – idet de tror, de kan redde sig selv ved, at de selv samme nationer, hvis politik truer med en ny verdensorden, kapitulerer: Kina og Rusland i særdeleshed; BRIKS-nationerne i almindelighed.

LaRouches advarsel er rettet mod netop denne vanvittige illusion hos en kollapsende Wall Street-orden.

I denne situation er Schiller Instituttets opfordring til, at USA og Europa skal tilslutte sig BRIKS-nationerne, altafgørende.

Se også: [*Eurozonen på randen af sammenbrud*](#)

Foto: Kristi Frelserkirke i Moskva

**Helga Zepp-LaRouche:
Hovedtale ved Schiller**

Institutts konference i New York, den 17. januar 2015: Del III

(Se Del I [her](#). Se Del II [her](#).)

En fremvoksende, ny verdensorden

Men det er ikke godt nok. For i mellemtiden, i løbet af det sidste halvandet år, er en helt anden model for verdensordenen vokset frem.

Da Kinas præsident Xi Jinping for halvandet år siden i Kasakhstan meddelte, at han ville bygge Den nye Silkevej i Den gamle Silkevejs tradition, refererede han til dette:

Dette er Mogao-grotterne i Dunhuang. [klip slut]

Jeg kan kun råde jer til at gå på internettet og se nogle af dokumentarerne om Den gamle Silkevej, for, for 2.000 år siden var Den gamle Silkevej et forsøg på at forene Europas nationer og kulturer med Asiens, og det førte til en enorm udveksling af varer, men vigtigere endnu, teknologier til fremstilling af silke, porcelæn, krudt, trykning, bogtrykning, og mange af tidens mest avancerede teknologier blev udvekslet og førte til en forøgelse af datidens menneskers velfærd. Så da Xi Jinping meddelte, at han ville bygge Den nye Silkevej i traditionen efter Den gamle Silkevej, blev vi ovenud glade, for jeg sprang i vejret og sagde, »Wow! Nu satser Kina på Schiller Institutts politik, Den eurasiske Landbro, Den nye Silkevej, som vi har været fortalere for, siden Sovjetunionens opløsning.«

I mellemtiden er der fundet en utrolig udvikling sted, for i de forløbne seks måneder har der været en åndeløs udvikling, der begyndte med Xi Jinpings meddelelse i november 2013 om, at

han også ville bygge Den gamle, maritime Silkevej; dernæst var der i maj måned topmødet mellem Rusland og Kina i Shanghai, hvor man indgik store aftaler mellem selskaber. Og så, i juli 2014, var der BRIKS-konferencen i Fortaleza, Brasilien, og bagefter topmøder mellem mange andre lande, mellem BRIKS-landene, Celac-landene, ASEAN og så fremdeles.

I denne periode er der sket en åndeløs udvikling, med projekter, der er blevet fuldstændig udelukket af de vestlige medier eller er blevet bagtalt, som bygningen af den nye Panamakanal gennem Nicaragua, som bliver bagtalt som værende miljøskadelig; men at det vil hæve levestandarden for Nicaraguas befolkning, nævner de ikke, for denne kanal, der bliver 278 km lang, vil forbinde Stillehavet med Atlanterhavet, omgående give beskæftigelse til 50.000 arbejdere og blive færdigbygget på fem år, og transformere Nicaragua til en moderne nation.

Dernæst kom der et utroligt antal aftaler mellem selskaber mellem Rusland og Nicaragua; Putin besøgte landet, og man indgik aftaler om landbrugsproduktion; Nicaragua vil få et GLONASS-system, der er et russisk GPS-system; flere aftaler om teknologisk samarbejde. Putin indgik også aftaler med Cuba, om bygning af en international lufthavn, atomkraftværker. Mellem Rusland og Argentina, samarbejde om atomkraft; luft- og rumfartsindustri; kommunikation; atomkraftværker; afsaltning af havvand. Mellem Argentina og Kina: præsident Xi Jinping og præsident Cristina Fernández de Kirchner indgik en altomfattende alliance, 19 aftaler – om atomkraft, infrastruktur, kommunikation, transport. Mellem Argentina og Kina: Kina udstedte flere kreditter til disse projekter. Kina vil bygge en transkontinental jernbane fra Brasilien til Peru. Bolivia: Bolivia er det mest spændende eksempel, hvor, fra at være et selskab, der dyrker coca-blade, Bolivia nu satser på en transkontinental jernbanelinje fra Brasilien til Bolivia til Peru. Rusland og Bolivia samarbejder om udvikling af atomkraft, selvfølgelig til fredeligt formål; uddannelsen af

landets arbejdsstyrke, vandkraft. Bolivia og Kina: samarbejde om rumteknologi, satellitter. Rusland: gigantisk samarbejde med Brasilien, forøget handel, atomkraft, maskinværktøj. Brasilien og Kina bygger sammen infrastruktur, udveksler videnskab, samarbejder om rumfart, salg af brasiliansk fly til Kina, og udveksling af videnskab og teknologi.

Kina og Indien har indgået aftaler om 10 store projekter mellem Xi Jinping og Modi, om udvikling af thoriumreaktoren, højtemperaturreaktoren, pebble-bed-reaktoren; højhastighedsjernbanesystemer; en kæmpekorridor mellem Kina-Indien-Myanmar, Kolkata og Kunming, og endnu andre projekter i Den nye Silkevej og Den maritime Silkevej.

Rusland og Kina har indgået 48 store aftaler, heriblandt om flydende atomkraftværker til storstilet afsaltning af havvand; desuden energiforsyning af store industri-parker, som f.eks. energiforsyning til olie-boreplatforme på havet; en pipeline fra Sibirien til Kina. De indgik en aftale om en 30-årig gasleverance; højhastighedsjernbanesystemer, Moskva-Kazan vil blive bygget omgående. Kina-ASEAN havde et topmøde i Myanmar i august; dernæst var der en enorm udstilling i forbindelse med Den maritime Silkevej og maskinværktøj, i Nanning, Kina, i september måned, hvor 4.600 firmaer deltog.

BRIKS har taget initiativ til et program for uddannelse og udveksling af unge videnskabsfolk. De bygger mange nye universiteter og højere læreanstalter. Modi har sagt, at BRIKS-alliancen for første gang er en alliance mellem lande, der ikke er baseret på deres aktuelle kapacitet, men på deres fælles, fremtidige potentiale, og at Indiens store fordel er, at 60 % af alle indere er under 35 år, og at de vil blive Indiens hovedeksport til lande med demografiske problemer – som f.eks. Tyskland og Italien.

Modi har, på de sydasiatiske nationers [SAARC] nylige topmøde, genoptaget 30 store vandprojekter, som Indira Gandhi oprindeligt havde vedtaget, men som ikke blev bygget pga.

mordene på hendes sønner; og nu vil disse vandprojekter tømme vandet, der kommer fra Himalaya, og som normalt forårsager gigantiske oversvømmelser i Bangladesh og andre lande; og nu vil dette vand blive tæmmet og bragt til anvendelse for landbrug og vandkraft.

En lignende udvikling er foregået i Egypten. Egypten er i færd med at udvide Suezkanalen til dobbelt kapacitet. Der foregår et intensivt samarbejde mellem Rusland og Egypten om atomkraft og landbrugsproduktion.

Rusland og Sydafrika: Rusland støtter opbygningen af en atomkraftindustri i Sydafrika, mens Kina hjælper Sydafrika med at vinde kontrollen over store stålfabrikker, som de i mellemtiden havde mistet til britisk kontrol, tilbage. Li Keqiang, Kinas premierminister, var i Afrika og meddelte, at det er kinesernes plan at forbinde alle Afrikas hovedstæder gennem et system af højhastighedstog.

Dette er alt sammen en kendsgerning, og jeg kan blot nævne nogle af projekterne, men hvis man ser på detaljerne, er det svimlende, hvad disse lande udretter netop nu. Og dette er en alliance mellem lande, der er kommet for at blive, for, for blot et par dage siden gav den russiske viceudenrigsminister Igor Morgulov et interview til Xinhua, hvor han sagde, at Rusland vil bruge sit formandskab for BRIKS, der begynder i april, til at transformere BRIKS fra at være et »dialog-baseret forum« til at blive »en fuldt udviklet mekanisme for interaktion omkring hovedspørgsmål vedrørende global økonomi og politik«. At de, på BRIKS-topmødet i den russiske by Ufa i juli måned, hvor Shanghai Cooperation Organization [SCO] også vil mødes, vil fremlægge en »reform af det internationale og økonomiske system«, »styrke de internationale relationers lovmæssige rammer, gøre større brug af deres økonomiers komplementære natur« for at »fremskynde udviklingen« af vore lande, »forbedre industriel og teknologisk samarbejde«, beslutte nye projekter inden for »energi, minedrift, metallurgi, agro-industri, telekommunikation, højteknologi«,

udvide BRIKS' evner inden for den sociale sfære, forskningsaktivitet, sundhedssystemer, udvikling af ungdommen og informationspolitik. De vil også cementere og konsolidere de nye finansinstitutioner, den Nye Udviklingsbank, der vil finansiere alle disse projekter, sammen med den Asiatiske Infrastruktur-Investeringsbank (AIIB) og den Nye Silkevejs-Udviklingsfond; de er i færd med at skabe Contingency Reserve Arrangement, en valutareservefond, der skal forsvare medlemslandene imod spekulative angreb og i tilfælde af en global krise. De intensiverede integrationen af deres stater, og de styrkede deres handels- og investeringskapaciteter, og Rusland i særdeleshed samarbejder aktivt med Kina om disse spørgsmål.

BRIKS vil sammen øge deres strategi for økonomisk samarbejde frem til 2020, de vil skabe et råd for forretningsanliggender, en økonomisk blok med deltagende lande, og de vil have Indien og Pakistan til at gå med i Shanghai Cooperation Organization og afholde fælles, kommende mindehøjtideligheder for at fejre sejren over nazisterne i Anden Verdenskrig.

Det betyder, at der er en helt anden verden derude. BRIKS-landene, Celac, landene i ASEAN, og en voksende alliance af andre lande er i færd med at opbygge en ny, retfærdig, økonomisk verdensorden. Og den er baseret på fundamentalt forskellige idéer, ikke på global dominans, ikke på den idé, at der er én tilbageværende supermagt, der regeres af, ikke en Washington-konsensus, men i virkeligheden af underkastelse fra alle dem, der tror på denne Washington-konsensus til Wall Streets og Londons herredømme.

Konceptet med Den nye Silkevej bygger på et helt andet koncept, og alle lande indbydes til at deltage, ikke som en geopolitisk interesse imod andre geopolitiske interesser, men som en eneste, forenende idé om hele menneskeheden. Præsident Xi Jinping har gentagne gange forklaret de principper, på hvilke Den nye Silkevej er bygget. Han sagde: Det er et koncept for gensidig udvikling, der er ikke-konfronterende.

Det indeholder gensidig respekt og dialog. Det omfatter respekt for valget af den andens sociale system. Det støtter den andens strategiske interesser. Det udviser absolut respekt for hver enkeltes suverænitet. Det er en absolut afvisning af enhver form for overherredømme.

På Den sjette Konference for Strategisk og Økonomisk Dialog i 2014, mellem USA og Kina, foreslog Kina en ny model for relationer mellem større stater, og vægten blev lagt på behovet for gode og stabile relationer mellem USA og Kina, der må være et anker for stabilitet i hele verden, og at begge stater er ansvarlige for verdens skæbne og fælles fremtid. Og på det nylige APEC-møde i Beijing i oktober tilbød Xi Jinping præsident Obama, at USA og andre større nationer burde gå med i alt dette, Den nye Silkevej, AIIB og den Nye Udviklingsbank.

Men alle de vestlige tænketanke, i hvert fald alle dem, jeg kender, samt de etablerede medier og en stor del af Kongressen, der naturligvis er kontrolleret af denne Washington Konsensus, der betyder Wall Street- penge, de berømte »mørke penge«, der købte det nylige midtvejsvalg; de siger alle, »åh nej, Kina er en imperiemagt, alt dette er ikke sandt, Kina har onde motiver, de forfølger deres egeninteresse«. Og typisk for dette var en artikel i den tyske avis *Die Welt* den 7. juli med overskriften, »Kæmpeimperiet rækker ud efter hele verden«.

Men det, som Kina og BRIKS-landene gør, er, hvad USA plejede at gøre, da det endnu var en sund, fornuftig nation. Efter Uafhængighedskrigen mod Det britiske Imperium, skabte Alexander Hamilton netop den form for kreditsystem, den form for bankvirksomhed og økonomi, og han fremlagde i sine berømte rapporter til Kongressen det, der siden blev verdenskendt som »Det amerikanske system for politisk økonomi«. I sin Rapport om spørgsmålet om produktion skrev han: »At pleje og stimulere det menneskelige intellekts aktivitet ved at mangedoble objekterne for foretagender, er ikke blandt de mindst betydningsfulde af de hensigtsmæssige udveje, ved hvilke en

nations rigdom kan fremmes.« Og denne forbindelse mellem intellektets opfindelser, intellektets kreative evne, og forøgelsen af arbejdsstyrkens fysiske produktionsproces, det er kernen i Det amerikanske System.

Og det er, hvad Kina gør i dag, og det har ført til denne fænomenale udvikling i de seneste 30 år. Og det, Kina gjorde i denne periode, er grundlæggende set det samme, som USA og Europa og flere andre lande gjorde. Og det er grundlaget for BRIKS-alliancen i dag, der satser på en videnskabs- og uddannelsesbaseret økonomi, videnskabeligt fremskridt som drivkraft for økonomien. Og det var på denne måde, Kina udviklede sig fra Kulturrevolutionens totale ødelæggelse for 40 år siden og blev i stand til, på 30 år, blot 30 år, at opnå det, som det tog USA og Europa 200 år at opnå. Det er grunden til, at Kina i dag er den førende rumfartsnation i verden, og grunden til, at de, i samarbejde med Indien og Rusland om rumfart, i dag er førende i verden.

Idéen om respekt for den andens interesse er tilfældigvis også princippet i Den westfalske Fredstraktat, ud af hvilken voksede international lov, og den Westfalske Fred afsluttede 150 års religiøse krige i Europa. Denne ånd fra den Westfalske Fred er baseret på Nicolaus Cusanus' idéer. [Nicolaus Cusanus](#) (Nicolas af Cusa; Nikolaus von Kues) sagde, at formålet med enhver form for samfundsorden er *concordantia*, harmoni. Den er forudsætningen for, at det almene vel kan udvikles. Denne harmoni er baseret alles udvikling, i deres gensidige interesse.

Det menneskelige samfund, ifølge Nicolaus, er en del af et billede om en harmonisk, kosmisk orden, som Skaberen har bygget i universet, og som kun fungerer, hvis det (universet) virkelig gør denne orden. At søge harmoni (overensstemmelse) er også det enkelte individs opgave i hans eller hendes politiske aktivitet, og den kan udelukkende kun være baseret på *consensus omnius*, dvs. samtykke fra alle, og kan ikke være baseret på underkastelse under den stærkeres herredømme. Hvert

enkelt individ må lære at tjene helheden som en del, men også respektere den anden som legemliggørelsen af den samme rettighed. Denne idé udvikler Nicolaus i sin *Concordantia Catholica*.

Hvis man undersøger Confucius, finder man nøjagtig de samme idéer. Hos Confucius har man begrebet *ren*, som betyder *agape*, kærlighed; og *li*, hvilket netop betyder idéen om, at hvert enkelt individ må opfylde sin plads i universet på bedste måde, for at universet kan fungere.

En lignende idé er også Confucius' idé om harmoni, som må eksistere i samfundet. Han siger, »vejen til denne harmoni er udviklingen af hvert individ til at blive et menneske med en meget høj moral, til at blive en *chün tzu*, en ædel person. Og Confucius sagde, at lovgivning, loven, ikke er den kraft, hvormed man skaber *chün tzu*, det sker kun gennem lederskabets moralske eksempel – hvilket tilfældigvis er den samme idé, som i Schillers »Menneskets æstetiske opdragelse« som den eneste måde, hvorpå staten kan fungere og blomstre. Lederskabets moralske eksempel må inspirere befolkningen gennem sit eksempel, og hvis lederskabet er moralsk, så vil befolkningen automatisk udvikle den form for skamfuldhed, så den afviser det onde og søger det fuldkomne og selvfuldkommengørelse. Men vores kultur er blevet en fuldstændig skamløs kultur. Alt er tilladt, og det er et tegn på en døende kultur.

Nicolaus Cusanus skrev i *De Venatione Sapientiae*, Jagten efter Visdom, at, i alle former for eksistens i kosmos er der en indre dynamik om at være i den mest perfekte form. Og der eksisterer i universet en orden, et naturligt begær i alle ting, efter at udvikle sit eget væsens essens, i fællesskab med de andre arter, på den optimale måde, på en sådan måde, at det udvikler sig fra vegetative former, til højere former for mental bevidsthed og menneskelig kreativitet, som en refleksion af Skaberens. Og dette er den højeste refleksion af dette princip i universet, og det er, på en måde, formålet med og målet for universet.

Dette er, hvad Manhattan-projektet virkelig drejer sig om. For da Lyndon LaRouche, min mand, opfordrede til dette Manhattan-projekt, så var det idéen om, at New York, og Manhattan i særdeleshed, må spille en meget speciel rolle i at ændre USA's kurs. Hvis menneskeheden fortsat skal eksistere, som jeg sagde i begyndelsen, så er det absolut en bydende nødvendighed, at USA og Europa tilslutter sig BRIKS-dynamikken.

Men netop nu rives Europa fra hinanden. Der er dem, der følger Washington-konsensusen, udvidelsen af NATO, inddæmningen af Rusland, provokationerne ved at støtte nazister i Ukraine – og det er, 70 år efter afslutningen af Anden Verdenskrig, en skam, der falder på fr. Merkel, og jeg ønsker virkelig, at I udbreder denne skam overalt, hvor I kan.

Men der er imidlertid også andre: EU's udenrigsminister, fr. Mogherini fra Italien, har netop udarbejdet en ny rapport til EU's udenrigsministre, der kræver en fornyelse af relationerne med Rusland. Den franske ambassadør til Rusland, Jean-Maurice Ripert, har netop sagt, at Frankrig ikke ønsker en opsplittning mellem Europa og Rusland. Jeg har ikke noget problem med konceptet om Eurasien, sagde han. Rusland må være en bro mellem Europa og Asien.

I Grækenland, med de kommende valg den 25. januar, hvis Syriza og de Uafhængige Grækere vinder, så vil de annullere sanktionerne og vil ikke gå med til en fornyelse af sanktionerne mod Rusland. Den tyske koordinator for russisk politik, Gernot Erler, har netop givet et interview, hvor, på den ene side, han viste sig at være fuldstændig uvidende om Kinas virkelige politik; men han sagde, at hvis der kommer en militær løsning på krisen i Ukraine, som ikke alene visse folk i Europa er fortalere for, men også nogle oversøiske folk, så vil det føre til det rædselsscenario, som Gorbatsjov har skitseret.

Vi har et problem i Tyskland: Vi skal af med Merkel, hvis Tyskland skal overleve.

De europæiske nationer har nu en gigantisk krise som et resultat af udviklingen i Mellemøsten. Hver dag er der hundreder, undertiden tusinder af flygtninge, der kommer i små både fra Afrika, men i øjeblikket mest fra Syrien og Irak. Og mange af dem drukner – halvdelen af dem drukner! Og selv om de ved, at 50 % vil drukne, kommer de stadigvæk, for at flygte fra rædslerne i disse lande, fra det Helvede, der hersker i deres hjemlande. Og disse druknede mennesker er ved at forvandle Middelhavet til et dødens hav.

For nylig narrede menneskesmuglere flere hundrede kvinder og børn, gravide kvinder, op i gamle fragtskibe, der allerede lå på skrotpladsen, og de brugte dem en sidste gang til at stoppe hundreder af disse stakkels mennesker op i bådene, hvor de dernæst bare efterlod dem, midt i Middelhavet, uden navigation, uden vand og mad, til at vente på at dø eller blive reddet – hvad som helst. Denne flygtningestrøm fra Mellemøsten og Afrika øger selvfølgelig fremmedhadet i Europa, og I har måske hørt om de store demonstrationer mod udlændinge, og racekonflikt.

Hvad er så situationen i USA: Den lange liste af krige, uretfærdige krige, der var baseret på løgne og avlede terrorisme, er ikke i USA's interesse, og der er fornuftige, amerikanske diplomater, der holdt taler offentligt i Washington, hvor de sagde, at selv ud fra en snæver, amerikansk interesse har disse krige fuldstændig skabt had blandt folk mod Amerika, og Amerika har mistet magt i verden som et resultat.

Derfor må USA gå i fællesskab med BRIKS, med Rusland, Kina, Indien, Iran og Egypten, for at udvikle Sydvestasien som en forlængelse af Den nye Silkevej, et program, der kun kan realiseres som en del af Verdenslandbroen, og et program, som vi detaljeret har præsenteret, allerede i 2012, med konkrete projekter, vandstyring, at gøre ørkenen grøn, at bygge ny infrastruktur, at bygge nye byer der, hvor der nu er død og hungersnød, og som ville fjerne fattigdom og derfor også

grobunden for terrorisme.

Jeg tror, at folk i USA, ud fra min erfaring, har tendens til fuldstændig at undervurdere dybden af anti-amerikanismen i verden som resultat af tre Bushregeringer og seks år med Obama. Krige, der byggede på løgne, på millioner og millioner af dræbte, hvis liv blev ødelagt, og jeg nævner kun Iraks tilfælde, krigene og embargoen her, men hvis man tænker på situationen i Syrien, Libyen, Afghanistan, med så mange dræbte, traumatiserede, så mange soldater, amerikanske soldater og andre, dræbt, sårede, traumatiserede, ødelagt for resten af livet. Og selvfølgelig, familierne til ofrene for 11. september.

For at besejre en så gigantisk smerte, hos så mange mennesker, for at besejre en så millionfold forbrydelse, krigsforbrydelse, kræves der et lige så stort, eller større, ekstraordinært gode, for at erstatte det.

Forudsætningen for dette er at gøre en ende på Wall Streets kasinoøkonomi, for omgående at hjælpe med at få genindført Glass/Steagall-loven, oprette en Nationalbank i traditionen efter Hamilton, fjerne de ubetalelige derivater og den giftige gæld, reorganisere den tilbageværende gæld i en Nationalbank som grundlag for et nyt kreditsystem, nøjagtig, som Alexander Hamilton gjorde. Og derfor, i denne tradition efter Hamilton, må New York bliver den affyringsrampe, fra hvilken USA kan genetableres som en republik.

New Yorkere er berømte i hele verden for, at New York er hovedstaden – faktisk den intellektuelle hovedstad i USA. Og det er grundlæggende set en by, som virkelig er en smeltedigel, hvor man har repræsentanter for næsten alle nationer på denne planet. Og hver af dem giver et unikt bidrag til den meget specifikke idé om New York, og derfor er New York synonymet for én menneskehed.

New Yorkere er stolte af at være mere intelligente, mere

tænkende og mere kreative end de fleste amerikanere, og derfor mener jeg, at det udgør de perfekte forudsætninger for herfra at lancere en landsdækkende bevægelse for at gå med i BRIKS, for at skabe en ny æra for civilisationen og gøre en ende på den bestialske æra med krig og terrorisme for evigt.

Og, i John F. Kennedys gode ånd i hans berømte tale: Lad mig slutte mig til jer som New Yorker.

Se også: [Lyndon LaRouches åbningsbudskab til konferencen i New York](#)

Helga Zepp-LaRouche: Hovedtale ved Schiller Institutets Konference den 17. jan. 2015 i New York; Del II

(Se Del I her.)

Hvordan kunne det ske?

Men hvordan kunne det ske, at vi, 70 år efter afslutningen af Anden Verdenskrig, virkelig står på randen af Tredje Verdenskrig? Hvad var det, der gik så gruelig galt, at vi nu

står der?

For at besvare dette spørgsmål, må vi gå tilbage til Sovjetunionens sammenbrud, og endda før Berlinmurens fald. For siden da har vi haft to fundamentalt modsatrettede, konkurrerende idéer om, hvilken vej verden skal gå.

På den ene side vil folk måske huske, at Berlinmurens fald blev hilst med gigantisk glæde af det tyske folk, og alle var dengang overbevist om, at dette var den store, historiske chance i 1989. For kommunismen var trods alt besejret – i hvert fald i Sovjetunionen og Warszawa-pagtens lande – og der var faktisk ingen som helst grund til ikke at satse på en fredsorden for det 21. århundrede. Den Kolde Krigs fjende var væk. Det fik en fredelig afslutning. Der var ingen tanks. Der var ingen stor katastrofe. Så hvorfor ikke satse på en ny orden blandt verdens nationer?

Men hr. Larouche, hvis indlæg I netop har hørt, havde allerede i 1984 en vision om, at Sovjetunionen ville kollapse inden for fem år, for hvis de fastholdt deres daværende militærpolitik, ville deres økonomi kollapse. Så det kom ikke som nogen overraskelse for os, og hr. LaRouche og jeg afholdt en pressekonference i Berlin i 1988, et år før Muren kom ned, hvor han forudsagde: Snart vil Tyskland blive genforenet, med Berlin som hovedstad, og så kunne vi begynde at udvikle landene i Øst.

Da Muren så faldt, foreslog vi omgående en økonomisk integration af Øst- og Vesteuropa, og da Sovjetunionen kollapsede i 1991, foreslog vi en Eurasisk Landbro, det var idéen om at forbinde befolkninger og industricentre i Europa med dem i Asien gennem udviklingskorridorer med det formål at udvikle de indre landområder af det eurasiske kontinent og bringe dem op på niveau med de nationer, der ligger ved have eller oceaner.

Dette var i høj grad et meget realistisk forslag. Det blev

imidlertid, som I ved, afvist, fordi vi i USA havde Bush sen., i Storbritannien Margaret Thatcher og i Frankrig Mitterand, og de startede en udvikling, der er årsag til, at vi i dag befinder os på randen af Tredje Verdenskrig. De udviklede doktrinen med præventiv krigsførelse, der, for øvrigt, ikke blev opfundet som en reaktion på 11. september – som folk almindeligvis siger – men allerede i maj 1990 gik Paul Wolfowitz hen til daværende forsvarsminister Dick Cheney og kom med et forslag, der faktisk gik ud på en præventiv krigsdoktrin mod Rusland.

I maj 1990 var den tyske præsident Weizsäcker stadig i gang med at holde en tale i Bundestag, hvor han talte om den Store Chance i '89, men hvad han tydeligvis ikke vidste, var, at denne mulighed allerede var spillet væk.

Hvordan det så ud, kunne man se i en artikel i The New Yorker-magasinet den 1. april 1999. Artiklen forklarede, at Bushregeringen grundlæggende set meddelte, at den ikke ville tillade nogen anden nation, eller gruppe af nationer, nogensinde at blive til en stormagt. Samtidig udgav CIA en undersøgelse, der kun delvis blev offentliggjort, og i hvilken de sagde, at Rusland, på trods af den kendsgerning, at Sovjetunionen var kollapsede, stadig havde flere råmaterialer og mere uddannet arbejdskraft end USA, og derfor var det tilrådeligt at forsøge at modvirke den industrielle udvikling i Rusland for at eliminere en fremtidig konkurrent på verdensmarkedet.

Vi ved alle, hvad der skete. Økonomer som Jeffrey Sachs og andre tog til Rusland og de østeuropæiske lande og anvendte chokterapien, der havde held til at reducere Ruslands industrikapacitet, fra '91 til '94, til blot 30 % af, hvad den havde været.

På dette tidspunkt skrev Zalmay Khalilzad, som var en af Cheneys folk, en bog, 'From Containment to Global Leadership' (Fra indeslutning til globalt lederskab), hvor han

grundlæggende set annoncerede, at USA burde tage forebyggende skridt til på ubestemt tid at forhindre, at en anden global rival voksede frem, og være villig til at bruge magt, om nødvendigt, til dette formål. »På ubestemt tid« – det lyder endnu bedre en nazisternes Tusindårsrige, de ville kun have 1.000 år, men herredømme på ubestemt tid, det er virkelig bemærkelsesværdigt.

Dernæst offentliggjorde man i 1992 Defense Planning Guidance (vejledning i forsvarsplanlægning), der udgjorde den samme, forebyggende krigsdoktrin, og dernæst blev nogle uddrag publiceret i New York Times. Senator Joe Biden, der dengang var formand for Senatskomiteen for Udenrigsrelationer, sagde, »åh nej, dette er en ny Pax Americana. Dette er et amerikansk imperium«. I dag forfølger vicepræsident Biden ulykkeligvis nøjagtig denne politik.

Denne doktrin inkluderede den permanente, amerikanske dominans over hele Eurasien, amerikansk global dominans, samt regimeskift mod mange lande, der ville modsætte sig dette – som Irak.

Tilfældet Irak

Det stod allerede på dagsordenen, at man skulle skaffe sig af med Saddam Hussein, før Bush junior blev præsident i januar 2001, for de publicerede, fra Projekt for et Nyt Amerikansk Århundrede, i september 2000, et 90-siders dokument, hvor afsnittet om Irak sagde, at USA i årtier havde søgt at spille en permanent rolle i sikkerheden i Golf-regionen, og behovet for en betydelig amerikansk tilstedeværelse i Golfen gik videre end til spørgsmålet om Saddam Husseins regime.

Før den berømte Anden Golfkrig var der et møde mellem den amerikanske ambassadør April Glaspie, efter at Kuwait var begyndt at stjæle noget af olien fra Irak, og da Saddam Hussein antydede, at han ville gøre en indsats for at få det

tilbage og besætte Kuwait, signalerede fr. Glaspie, at det var OK – USA ville ikke involvere sig i indre, arabiske anliggender – og Saddam Hussein gik frem efter planen.

Dette var påskuddet til en krig, Operation Desert Storm, hvor general Schwarzkopf dengang meddelte, at de ville bombe Irak tilbage til stenalderen – hvilket de gjorde.

Herefter fulgte resolutionen om våbenhvile, FN's resolution 687, der blev vedtaget af FN's sikkerhedsråd i april 1991, og som bl.a. krævede, at Irak udleverede de våbensystemer, som var blevet leveret af USA til Saddam Hussein i det foregående årti til krigen mod Iran.

Disse sanktioner alene havde absolut katastrofale konsekvenser. Det såkaldte olie-for-mad-program havde som konsekvens, at der på et enkelt år døde 550.000 irakiske børn under 5 år. Fra '91 til 2003 døde der yderligere 1,5 mio. mennesker pga. mangel på mad og medicin. Og det blev til, at Madeleine Albright, der dengang var ambassadør til FN, gav et interview i '96 om dette til »60 Minutes« CBS, og hun blev spurgt, om en halv million børns død var en passende pris for at opretholde embargoen? Og hun sagde, vi mener det er prisen værd.

Dernæst var der en undersøgelse, hvor man også viste, at antallet af børn, der havde psykologiske traumer, psykologiske sygdomme, angst, en tilstand af rædsel, voksede til flere hundrede tusinde om året.

På dette tidspunkt tog Schiller Instituttet initiativ til en Komite til at redde Iraks børn. Det var et forslag fra vores ven, den russiske professor Grigorij Bondarevskij, og vi skabte denne komite sammen med Hans Lyksalighed Rafael I. Bidawid, patriarken for Babylons kaldæiske kirke; dr. Hans Köchler fra IPO-organisationen i Østrig; Amelia Boynton Robinson; Massimo Pini, en schweizisk parlamentariker; Ramsey Clark og andre. Vi organiserede en luftbro. Mælkepulver fra

Amerika, fra mælkebønder: 5 tons, 3 store afsendelser med 16,5 tons medicinske forsyninger. Vi transporterede 22 irakiske børn til Tyskland for at blive behandlet; 48 hospitalssenge, 10 operationsborde, 67 kørestole osv.

Men det irakiske folks martyrium fortsatte.

I mellemtiden fortsatte Schiller Instituttet med at arrangere seminarer om Den eurasiske Landbro, i hundreder af byer, heriblandt en stor konference i Beijing i 1996.

Dernæst skabte vi en Kvindekommision for Den nye Silkevej, som var idéen om at bringe fred til det krigshærgede Mellemøsten gennem udvikling, ved at forlænge Den eurasiske Landbro ind i Mellemøsten. Vi sagde i teksten: »Irak er et af de centrale lande i Den nye Silkevej. Hvis man ønsker at forandre dynamikken i hele Golfen, i Sydvestasien og Mellemøsten, og eliminere den overhængende fare for verden, for altid, så er der ingen bedre måde end at bygge den sydlige, forlængede del af Den nye Silkevej fra Kina, gennem Centralasien, til Iran, Irak, Mellemøsten og derfra med forgreninger ind i Afrika på den ene side og Balkan på den anden side; og i den anden retning må den sydlige del af Den nye Silkevej gå fra Iran til Indien, og derfra integrere hele Sydøstasien.«

På dette tidspunkt blev vore ord ikke hørt, fordi magthaverne havde andre idéer.

1996 var det samme år, hvor Richard Perle annoncerede »Clean Break«-politikken for Netanyahu, hvilket var idéen om at afskaffe Clintonregeringens Oslo-aftale.

Men i 1997 kom krisen i Asien, og selv, hvis den kinesiske regering allerede havde erklæret Den eurasiske Landbro Kinas langsigtede perspektiv frem til år 2010, så var krisen i Asien næsten årsag til en nedsmeltning, og det førte så til den russiske GK0-krise i '98 og statsbankerot. På det tidspunkt opfordrede præsident Clinton til en ny finansarkitektur, men

som konsekvens blev han 'watergatet'.

I 1999 ophævede Larry Summers Glass/Steagall-loven, og det medførte grundlæggende set afreguleringen af Wall Street, og det europæiske banksystem, som nu opererede uden kontrol.

Den 3. januar 2001 afholdt hr. LaRouche et berømt webcast, hvor han sagde, at den tiltrædende Bushregering ville blive konfronteret med så mange finansielle problemer, at den ville satse på en ny Rigsdagsbrand for at skabe forudsætningerne for en politistat. Det var tre uger, før Bush junior tog plads i Det Hvide Hus.

Da 11. september indtraf, var hr. LaRouche tilfældigvis ved at give et live interview til et radioprogram i Utah, Stockwell-showet, hvor han grundlæggende set sagde, at dette angreb på World Trade Center og Pentagon ikke ville have været muligt uden, at der var medskyldige, kriminelle elementer i USA's regering.

Senere på eftermiddagen vil vi høre en speciel præsentation om nødvendigheden af at frigive de 28 sider, så det vil jeg ikke komme ind på her, men disse 28 sider giver jer et indblik i, hvad det virkelig var, der skete bag scenen, og når disse sider bliver udgivet, vil der blive meget at gøre for at imødegå det, der gik galt.

Men med en fortsættelse i dette spor var dette ikke slutningen. I 2003 fik vi opdagelsen af »Ondskabens Akse«, Irak, Iran, Syrien, Libyen, Nordkorea. Irak skulle være i besiddelse af masseødelæggelsesvåben. Landet skulle være i færd med at bygge et atomvåben, og det havde evnen til at nå enhver by på planeten inden for 45 minutter. Saddam Hussein skulle have tætte bånd til al-Qaeda.

Dette skyldtes alt sammen et memorandum fra MI5, og det var godkendt og arrangeret af Tony Blair.

Vi ved, hvad der skete. Irakkrigen skete, baseret på løgne, og

kastede den irakiske nation ud i mere uro.

I mellemtiden spredtes terrornetværket. Dette var begyndt med Brzezinski, der spillede det islamiske kort mod Sovjetunionen, i Afghanistan, og efter Sovjetunionens sammenbrud spredte disse netværk sig – til Centralasien, til Tjetjenien, Dagestan, Xinjiang i Kina, Pakistan, og wahhabismens virus, der var den sande ansvarlige for 11. september, bredte sig. NATO's Artikel 5 blev også påberåbt, for dette var angiveligt al-Qaeda. Og så kom krigen i Afghanistan.

Dernæst kom krigen mod Libyen. USA, briterne og franskmændene antog islamistiske radikale i Libyen til at vælte og myrde Gaddafi. Og efter at have kastet landet ud i et totalt helvede, begyndte de at bekæmpe de samme terrorister. Dette ville i mellemtiden ikke standse dem fra at bruge dem til at begynde på indsatsen for at vælte Assad.

Alt dette blandede sig til at blive til ISIS, der er blevet stærke i Irak og Syrien, og man erklærer nu krig mod ISIS, hvis dannelse er et resultat af den forudgående politik. Men USA gør selvfølgelig ikke dette alene. Det gør det sammen med sine gode allierede, Saudi Arabien og Qatar, lande, der er under stærk mistanke for at finansiere de selv samme terrorister, mod hvilke denne krig udkæmpes.

I dag har man gode terrorister, som man bruger til regimeskift mod de regeringer, man ikke kan lide. I morgen finder man ud af, at disse er de onde terrorister, som man må bekæmpe. I mellemtiden rekrutterer wahhabiternes madrassa'er, skoler og velgørenhedsorganisationer flere folk fra USA, konvertitter, fra Tyskland, Frankrig og Belgien, og uddanner dem i Syrien og Irak, og sender dem så tilbage for at begå grusomheder, som vi netop har set det i Paris mod bladet Charlie Hebdo.

Dette må stoppe. For dette er blevet til et totalt mareridt, og det er et mareridt, der vil ødelægge civilisationen for altid, hvis vi ikke stopper det. Og det er grunden til, at

offentliggørelsen af de 28 sider er nøglen. Og det er det, fordi kun, hvis sandheden om, hvad der skete, kommer frem, kan der komme en løsning.

En fremvoksende, ny verdensorden

Men det er ikke godt nok. For i mellemtiden, i det seneste halvandet år, er en helt anden model for verdensordenen vokset frem.

(Tredje og sidste del af Helgas tale følger snarest. Mens du venter, kan du se videoer og dansk udskrift af senator [Bob Grahams pressekonference](#), og webcastet med [Jeffrey Steinberg](#), EIR's efterretningsspecialist, der giver en meget grundig analyse af baggrunden for den internationale terrorisme, vi i øjeblikket lider under.

*Og glem ikke at mobilisere hele dit netværk til at komme til vort vigtige møde den 31. januar kl. 14. **Se banner.***

Stay tuned! –red.)

Jeffrey Steinberg, en af EIR's redaktører med speciale i efterretninger:

Den anglo-saudiske baggrund for den aktuelle, internationale terrorisme: Frigiv sandheden, og lad os lukke imperiemagternes topstyrede terrorapparat ned, én gang for alle!

Webcast 9. januar 2015: Jeffrey Steinberg: ... det spørgsmål, vi har fået fra institutionelt hold, og som fokuserer på de seneste dages begivenheder i Frankrig. Men jeg tror, at pointen nu burde stå klart for Dem alle, at det er umuligt blot at påbegynde en diskussion af disse begivenheder, uden som et minimum at gå tilbage til begivenhederne den 11. september, samt den brutale mørklægning, der fulgte efter.

Webcast 9. januar 2015: Jeffrey Steinberg: Jeg mener, at senator Graham virkelig satte rammerne for at besvare det spørgsmål, vi har fået fra institutionelt hold, og som fokuserer på de seneste dages begivenheder i Frankrig. Men jeg tror, at pointen nu burde stå klart for Dem alle, at det er umuligt blot at påbegynde en diskussion af disse begivenheder, uden som et minimum at gå tilbage til begivenhederne den 11. september, samt den brutale mørklægning, der fulgte efter.

I andre afsnit af pressekonferencen onsdag pointerede senator Graham, og også kongresmedlem Lynch, mener jeg, at når dokumenter fra regeringen underkastes undersøgelse med henblik på klassificering (hemmeligstempling), før de frigives til offentligheden, så er der meget ofte bortredigeringer. Disse udgør navne, der ikke nævnes, måske undertiden landenavne, der

ikke nævnes, fordi man er bekymret for, hvad det kunne afsløre. Men der har aldrig været et dokument af samme vigtighed som Den fælles Kongresundersøgelse, hvor et helt kapitel, med praktisk talt hvert ord i kapitlet spærret og erklæret klassificeret. Og alle de kongresmedlemmer, der for nylig har læst disse 28 sider, hvilket i sig selv var en kamp, har sagt, at der ikke er noget, der kommer op i den standard, hvor man kan være bekymret for den nationale sikkerhed.

(Dansk udskrift af hele senator Bob Grahams pressekonference, samt selve pressekonferencen, kan ses [her](#))

Det, som siderne afslører, og der er vigtige dele af disse 28 sider, som vi kender til, de afslører for det første, at der rent faktisk var et udbredt støttenetværk, der i hvert fald i to af hovedflykaprernes tilfælde opererede, det vil sige de to første 11. september-flykaprere, der ankom til USA mere end et år før angrebene 11. september. De blev modtaget af to mænd i Los Angeles lufthavn, der blev identificeret som agenter i den saudiarabiske efterretningstjeneste; disse to saudiske agenter sørgede for indkvartering, andre former for logistiske behov, gav dem penge og fik dem rent faktisk ind i den oprindelige pilotuddannelse.

I hele denne periode modtog disse to saudiske efterretningsofficerer jævnligt penge for at finansiere disse aktiviteter. Nogle af pengene kom via et selskab, der var en eksklusiv, såkaldt privat, facade for Det saudiske Ministerium for Forsvar og Flyvning, og den ene af disse to saudiske efterretningsofficerer var en spøgelsesmedarbejder, der modtog ikke blot en betydelig løn, men også dyr finansiering af udgifter, i den periode, hvor 11. september-flykaprerne blev guidet rundt og beskyttet og finansieret. Der kom mindst 50.000 dollar, sandsynligvis nærmere 70.000 dollar, direkte til disse saudiske efterretningsagenter i tiden op til 11. september-angrebene fra den saudiarabiske ambassadør til USA, Prins Bandar bin Sultans personlige bankkonto.

Prins Bandar bin Sultan har været et fast element i USA i årtier; mange mennesker refererede til ham som »Bandar Bush«, fordi han havde sådan et ekstraordinært tæt forhold til både Bush 41 og Bush 43. Bandars hustru, Prinsesse Haifa, var søster til Prins Turki bin Faisal, som var chef for saudisk efterretningsvæsen i over ti år, og som trak sig tilbage fra denne post to uger før angrebene 11. september. Prins Turki var en af de afgørende spillere, der forhandlede direkte med Osama bin Laden og åbnede sluserne for saudisk finansiering, der tilflød al-Qaeda i perioden umiddelbart forud for bombningerne af afrikanske ambassader, angrebet på USS Cole og dernæst angrebene 11. september.

Jeg tror, at senator Graham var meget bevidst om sammenstillingen af sine bemærkninger om Saudi Arabien, monarkiet i Saudi Arabien, og hans referencer til det britiske monarkis forræderi under Borgerkrigen. For i dag er det i realiteten umuligt at skelne mellem det britiske og det saudiske monarki: De repræsenterer en enkelt kraft, og havde det ikke været for den aktive og bevidste involvering af det britiske monarki og britiske efterretningstjenester, havde saudierne ikke kunnet spille den form for rolle, de spillede, hvor de ydede afgørende støtte til 11. september-flykaprerne, og mange, mange andre lignende aktiviteter.

Der er faktisk et veldokumenteret billede af overensstemmelse mellem britiske og saudiske monarkiske operationer, der har direkte forbindelse til 11. september. Fra og med 1985 var Prins Bandar bin Sultan, selv om han var ambassadøren her i Washington, D.C., det personlige mellemlid til daværende premierminister Margaret Thatcher i en meget unik aftale om en byttehandel mellem briterne og saudierne, hvor briterne gennem våbenindustrielskabet BAE Systems leverede diverse former for våben til en værdi af 40 milliarder dollar til Det saudiske Forsvarsministerium. Til gengæld betalte saudierne for dette militærudstyr, og et par meget store bestiktelser, der gik til ledende regeringsfolk i Det saudiske Forsvarsministerium og

blev uddelt blandt flere andre saudiske prinser, ved at levere 600.000 tønder olie dagligt, fra 1985, og dette program eksisterer faktisk endnu i dag.

I EIR arbejdede vi lidt med at analysere tallene, og vi fik dernæst en vis afgørende, bekræftende information af Prins Bandar selv. Hvis man ser på den mængde penge, som briterne brugte til at levere disse våbensystemer, og dernæst sammenligner det med de indtægter, der blev genereret af salget af bogstavelig talt en supertanker olie om dagen på spotmarkederne i en periode fra 1985 og fortsættende frem til i dag, vil man finde, at efter at have taget alle disse kendsgerninger i betragtning, var der stadig en del mere end 100 milliarder dollar i finansiering til overs.

I en nylig, sanktioneret biografi pralede Prins Bandar af den kendsgerning, at det særlige forhold mellem det saudiske og det britiske monarki muliggjorde oprettelsen af en række offshore-fonde – sorte fonde, sandsynligvis den største pulje af penge til hemmelige operationer, der nogen sinde er samlet på en gang. Og disse britisk-saudiske fonde, der blev administreret i fællesskab, gik, som Bandar selv pralede med, til (citat) »krigen mod kommunisme«, hvorved han mente finansieringen af Mujaheddin i Afghanistan, som var en af ynglepladserne for al-Qaeda og alle de andre grupper, som vi nu ser optræde på verdensscenen.

Og i den periode, hvor Bandar og hans hustru således leverede finansiering til de saudiske efterretningsofficerer, der guidede to af hovedflykaprerne i 11. september rundt, modtog Bandar jævnlige bankoverførsler fra Bank of England, i form af hans »mæglersalær« for olie-for-våben-aftalen mellem briterne og saudierne – den hed al Yamamah; de kaldte det »The Dove«, oversat til engelsk fra arabisk. Så Bandars del af dette arrangement var som et minimum 2 mia. dollar i mæglersalær, der kom ind på hans bankkonti i Riggs National Bank. Det var disse penge, der blev sendt af sted for at hjælpe med at finansiere 11. september-flykaprerne.

Dette er alt sammen en del af det, der står i de 28 sider. Vi ved det ikke, fordi vi sneg os ned i kælderen i Capitolbygningen og læste dem; vi ved det, fordi der har været andre redegørelser. For eksempel skrev senator Graham en bog i 2004 med titlen Efterretningsanliggender, og denne bog fortalte om hans oplevelse som formand for Den fælles Kongreskomite til undersøgelse af 11. september, og han fortalte som anekdoter om en del af de afgørende resultater, som dengang fandtes i de 28 sider, som blev bortredigeret af præsident Bush og vicepræsident Cheney, og som fortsat holdes tilsløret af præsident Obama på trods af den kendsgerning, at han, ved mindst to lejligheder lovede familiemedlemmerne, 11. september familiemedlemmerne, ansigt-til-ansigt, at han ville sørge for, at disse sider blev afklassificeret.

Jeg er sikker på, at der er mange andre faktorer inkluderet i disse 28 sider, der drejede sig om spørgsmålet om der var, eller ikke var, netværk, der var involveret i at støtte terroristerne, og hvor pengene til operationerne den 11. september kom fra. Navnet Saudi Arabien, navne på specifikke, højtplacerede personer i det saudiske monarki og den saudiske regering, står overalt på de 28 sider. Jeg havde, under pressekonferencen onsdag, lejlighed til at bede senator Graham om at give en kort redegørelse af et andet element af 11. september-historien: På baggrund af resultater af undersøgelsen af cellen i San Diego, Californien, hvor de saudiske efterretningsofficerer direkte fremmede flykaprernes aktiviteter og forberedelser, stillede senator Graham spørgsmålet, om der var, eller ikke var, etableret lignende støtteoperationer andre afgørende steder, hvor flykaprerne lavede det forberedende arbejde. Det omfatter steder som Sarasota, Florida, hvor Mohammed Atta og det ene team var under uddannelse og opererede; det omfattede Herndon, Virginia; det omfattede Paterson, New Jersey; og der var andre steder. Men disse fire steder, San Diego, Sarasota, Herndon og Paterson, var afgørende centre for alle forberedelserne og iscenesættelsen af 11. september-operationen.

Senator Graham kommer fra Florida. Han spurgte FBI, på det tidspunkt, hvor han var formand for Den fælles Kongresundersøgelse af alle filer med relation til de undersøgelser, der blev foretaget i Florida, om der var nogen indikation på, at et lignende støtteapparat opererede i dette område. FBI svarede tilbage, gentagne gange, at der ikke var nogen optegnelser, ingen beviser på noget sådant. Mange år senere, grundlæggende set inden for de seneste to år, blev det, gennem arbejde udført af undersøgende journalister, og gennem registreringen af en retssag, anlagt med baggrund i Loven om Informationsfrihed, med nogen forsinkelse opdaget, at jo, der havde faktisk været endnu en støttecelle, denne gang ledet af en meget prominent, saudisk forretningsmand, der var ansat af den saudiske kongefamilie, og hvis hjem ofte blev besøgt af Mohammed Atta og de andre flykaprere. Og minsandten, om ikke FBI sluttelig indrømmede, at de havde over 80.000 siders dokumentation! Denne dokumentation blev tilbageholdt for Den fælles Kongresundersøgelse, blev undertrykt og mørklagt i et dusin år; og nu, for første gang, undersøger en føderal dommer dette materiale. Dette kaster nu et langt stærkere lys på ikke alene det saudiske, men det anglo-saudiske element af hele 11. september-processen.

Og igen, hvis denne information var kommet ud til offentligheden – kongresmedlemmerne Jones, Lynch og Thomas Massie, der er den tredje medsponsor af lovforslaget for afklassificeringen af de 28 sider, har alle sammen sagt, at efter at have læst de 28 sider – og de har været meget forsigtige med ikke at sige et ord om, hvad de ved om indholdet af disse 28 sider, men de har ret til at komme med deres mening; og i alle tilfælde sagde de, at hele deres syn på de seneste 15 års historie, og endnu længere, var fundamentalt forandret og rystet af det, de havde læst i disse 28 sider.

Nu står vi så her, i begyndelsen af 2015. Vi har netop set det forfærdelige angreb, der fandt sted i Paris, Frankrig, onsdag

morgen i denne uge. USA er nu angiveligt i en alliance med Saudi Arabien, Storbritannien og andre lande i Golfstaternes Samarbejdsråd i Den persiske Golf, sunni-lande, for det meste monarkier, der angiveligt fører krig mod Islamisk Stat, ISIS. Men bevismaterialet i disse 28 sider indikerer, at dette anglo-saudiske apparat er kildeudspringet til hele den internationale terrorisme, som vi er blevet konfronteret med i løbet af det seneste dusin år. I stedet for at afsløre den intense og dybe saudiske involvering i 11. september, var alle saudiere, der befandt sig i USA, inklusive medlemmer af bin Laden-familien, de første, der fik lov at gå ombord i kommercielle fly efter angrebet 11. september. I dagene efter 11. september blev hvert eneste af disse mennesker samlet og, ikke sat i fængsel, eller udleveret, men sat på kommercielle fly og bragt tilbage til Saudi Arabien, i sikkerhed for USA's retshåndhævelse.

Så mørklægningen har været vedholdende, og, som senator Graham netop sagde på pressekonferencen, som et resultat af dette var der et klart budskab: I kan fortsætte ustraffet, for USA vil mørklægge denne britisk-saudiske faktor.

Hændelserne i Paris for et par dage siden er stadig ved at blive undersøgt. Det ville være for tidligt at erklære historien for klappet og klar og hævde, at der er et klart billede af, hvad der stod bag denne operation. Men der er allerede kommet flere ting frem, der er blevet bekræftet og står klart: For det første var de to brødre, der var involveret som attentatmænd på Charlie Hebdos kontor, og som dræbte et dusin mennesker, en del af et netværk, et rekrutterende netværk, et jihadist-netværk, der meget længe har opereret under det britiske monarkis beskyttende paraply. Der er moskéer i London, inklusive Finsbury Park-moskéen, hvor de, der rekrutterede disse to Kouachi-brødre, var baseret og i årtier beskyttet af den britiske krone og britisk efterretningsvæsen.

En af lederne af denne moské, Abu Hamza, blev for nylig, inden

for de seneste par år, udleveret til USA og retsforfulgt for sin rolle i visse terroraktiviteter og rekruttering af terrorister, og hovedelementet i hans forsvar ved en amerikansk domstol er, at, mens han var i USA for at rekruttere til al-Qaeda og andre jihadist-grupper, arbejdede han også i hemmelighed for MI5, deres modstykke til FBI. Og der er grund til at tro, at disse påstande har betydelig troværdighed.

På den ene eller anden måde, så har vi her at gøre med et topstyret, anglo-saudisk apparat, der er kildeudspringet til finansieringen, uddannelsen og beskyttelsen af international terrorisme, og så længe, sandheden forbliver skjult for det amerikanske folk, og for hele verden, er der ingen måde, hvorpå vi kan stoppe denne terrorisme; denne terrorisme vil fortsætte, uafbrudt, og dog kan vi, ved simpelt hen at afsløre sandheden, og starte med frigivelsen af de 28 sider, begynde at løse dette problem på den rigtige måde.

Jeg bør tilføje en fodnote: For, flere måneder før angrebene 11. september, præsenterede Executive Intelligence Review et dossier for daværende udenrigsminister Madeleine Albright. Og dossieret opfordrede grundlæggende set Udenrigsministeriet til at overveje, om Storbritanniens regering burde sættes på listen over stater, der sponsorerer terrorisme. [EIR, Vol. 27, nr. 3, 21. jan. 2000; »Put Britain on the List of State Sponsoring Terrorism«; http://www.larouchepub.com/eiw/public/2000/eirv27n03-20000121/eirv27n03-20000121_052-put_britain_on_the_list_of_state.pdf].

Dette dossier, der kan ses på EIR's websides hjemmeside, var udelukkende baseret på regeringsdokumentation, formelle diplomatiske henvendelser, der var registreret hos British Foreign and Commonwealth Office, fra regeringer så forskellige som den egyptiske, russiske, peruvianske, colombianske, indiske – og i hvert enkelt tilfælde lød klagen på det samme. At terrornetværk, der var aktive i alle disse lande, fik

beskyttelse på et sikkert sted, logistisk støtte og finansiering af den britiske regering.

I Ruslands tilfælde var der moskéer over hele Det forenede Kongerige, der var brændpunkter for rekruttering for at sende fanatiske jihadist-rekrutter til først at blive uddannet i Afghanistan og Pakistan, og dernæst sendt til Kaukasus-området for at tilslutte sig de tjetjenske netværk, der udførte en blodig terrorkampagne mod Rusland. I Egyptens tilfælde blev den Islamiske Jihad-gruppe, der udførte massakren på turister på de historiske steder i Luxor i Øvre Egypten, kørt fra London af netværk, der blev finansieret og beskyttet af den britiske regering.

Så det spørgsmål, vi har for os med de 28 sider, går videre end til Saudi Arabien. Det går direkte til kernen af karakteren af de imperiemagter, der stadig eksisterer på denne planet. Og vi har derfor, ved at frigive disse 28 sider, og ved at frigive et element af sandheden, ikke alene en enestående mulighed for at opnå retfærdighed for familierne, for amerikanerne og for alle ofrene for terrorisme i hele verden; men vi lægger også grunden til at få lukket dette apparat ned, én gang for alle. For terrorisme er ikke et »sociologisk fænomen«, det er ikke noget, der styres fra bunden og opefter. Ligesom den internationale narkohandel, så styres det ovenfra og nedefter, og alle veje fører sluttelig tilbage til det, som selv den britiske presse refererer til som »Londonistan«.

Pressekonference med senator

Bob Graham 7. januar 2015: Afklassificer de 28 sider! Fuldt dansk udskrift

Senator Bob Graham: Jeg vil gerne takke Walter og Steve – kongresmedlemmerne Jones og Lynch – for deres lederskab i forbindelse med at gøre Kongressen opmærksom på denne sag. Jeg vil gerne takke familiemedlemmerne, som uden for enhver tvivl har været den mest indflydelsesrige kraft i alle de forandringer, der er sket som følge af 11. september, og også vil være den mest betydningsfulde kraft med hensyn til at overbevise præsidenten om, at tiden er inde til at give det amerikanske folk sandheden.

Det er overflødigt at nævne, at de bemærkninger, som jeg vil fremkomme med her til morgen, er væsentlig anderledes, end de ville have været, hvis det ikke havde været for begivenhederne i Paris her til morgen, som efter min mening stiller denne sag i det rette lys.

Men først lidt om baggrunden: Efter 11. september stod det klart, at det ville blive nødvendigt at Kongressen udførte en eller anden form for undersøgelse af, hvad der skete. Lederskabets beslutning gik ud på, at man skulle kombinere Efterretningskomiteerne i Repræsentanternes Hus og Senatet til en komite; den første gang, noget sådant var sket i Kongressenes historie, for at stå for denne undersøgelse. Undersøgelsen varede hele året 2002. Den omfattede hundreder af vidner, ti tusindvis af sider med dokumentation, der førte til en rapport på over 800 sider, der blev fremlagt i december 2002. Henved seks måneder senere dukkede den offentlige version op, og vi var chokerede over at se, at et vigtigt kapitel i rapporten var bortredigeret, dvs., som kongresmedlem Lynch og kongresmedlem Jones sagde, ikke et ord eller en

sætning her og der, men et helt kapitel.

Eftersom dette kapitel fortsat er hemmeligstemt, kan ingen af os tale om det offentligt, men jeg tror, det er rimeligt at sige, at det er et centralt kapitel for forståelsen af, hvem det netværk var, der gjorde det muligt for 11. september at finde sted. Da vi så, at dette kapitel var blevet fjernet, lød der omgående et ramaskrig. Senator Dick Shelby, republikaner fra Alabama, som havde været formand og på daværende tidspunkt var næstformand for Senatets Efterretningskomite, og jeg, udstedte en erklæring, der sagde, at vi havde indgående kendskab til dette kapitel og ikke anså det for at indeholde noget, der havde skadelig virkning på den nationale sikkerhed, og at kapitlet var væsentligt for den generelle forståelse af 11. september og burde frigives.

Vi har efterfølgende fået tilslutning hertil fra andre, der var involveret, inklusive formanden for Husets komite, Porter Goss, der også gerne ville have været til stede her i dag, og dernæst har også borgerkommissionen for 11. septembers to medformænd, Lee Hamilton og Tom Kean, talt for, at disse 28 sider skulle frigives.

Kort tid efter, at afklassificeringsprocessen sluttede blev der udfærdiget et brev, der blev underskrevet af næsten halvdelen af medlemmerne af USA's Senat, upartisk, og som inkluderede senator Joe Biden fra Delaware, senator John Kerry fra Massachusetts, og senator Hillary Clinton fra New York, der alle krævede, at præsident Bush frigav de 28 sider.

Hvad har konsekvenserne af, at man har nægtet at frigive disse sider, været? Og lad mig sige, at alt imens de 28 sider måske er de vigtigste og de mest prominente, så er de slet ikke det eneste eksempel på steder, hvor information, der er vigtig for forståelsen af hele 11. september, også er blevet holdt tilbage fra det amerikanske folk. Så de bemærkninger, jeg nu vil komme med, handler specifikt om de 28 sider, men mere generelt om et mønster med en mørklægning, der i 12 år har

forhindret det amerikanske folk i at få en komplet forståelse af det mest forfærdelige angreb mod USA i dets historie.

Konsekvenserne er efter min vurdering tre:

For det første, en fornægtelse af sandheden. Et centralt spørgsmål i 11. september var, om de 19 personer handlede alene, eller om de havde et støttenetværk, der fremmede deres evne til at udføre en meget kompleks plan. Ingen, der har undersøgt kendsgerningerne nærmere, inklusive de individer, som jeg netop nævnte, er kommet til en anden konklusion end den, at det er højst usandsynligt, at de 19 personer kunne have handlet på egen hånd. Og dog er det den amerikanske regerings officielle standpunkt, at de handlede på egen hånd, og at der ikke er grund til yderligere at undersøge spørgsmålet, om der var et støttenetværk.

Vi befinder os nu i 150-års jubilæumsåret for Den amerikanske Borgerkrig, og i løbet af de sidste fem år har vi haft en national historietime, efterhånden som datoen for en nutidig begivenhed faldt sammen med en dato under denne krig. En af de informationer, som vi, eller jeg i det mindste, har lært, er, at præsident Lincoln under hele krigen havde en politik om, at alle budskaber, der kom til regeringen, mere specifikt til Udenrigsministeriet, skulle opføres i en offentlig protokol, på daglig basis. Hans forståelse var, at, hvis man skulle bevare det amerikanske folks støtte til en krig, der blev stadig mere blodig, med store mennesketab og materielle tab, ville det kræve det amerikanske folks tillid til, at deres regering opførte sig på en passende måde, og at nøglen til denne tillid var åbenhed.

Jeg ville ønske, at vi vedtog Lincoln-standarden for det, der skete under 11. september.

For det andet er der spørgsmålet om retfærdighed. Henvend 3.000 pårørende til dem, der mistede livet under 11. september, har i årevis forsøgt at få retfærdighed gennem vores system, for

de tab, de har lidt. Den amerikanske regerings standpunkt har været den at beskytte Saudi Arabien ved praktisk talt hvert trin i retsprocessen. Da den amerikanske regering skulle tage et standpunkt, tog den et standpunkt, der var til skade for de amerikanske borgeres interesser, der søgte retfærdighed, og beskyttende over for den regering, der efter min mening havde det største ansvar for dette støttenetværk.

Og igen, med et eksempel fra Borgerkrigen: Briterne havde underskrevet en neutralitetsaftale med USA om, at de ikke ville blande sig i Borgerkrigen. Efterfølgende fandt man ud af, at deres skibsværfter havde bygget militærskibe til Konføderationen. Da krigen endte, glemte USA det ikke; det ignorerede ikke de negative virkninger af Storbritanniens forræderi. I stedet forfulgte USA sagen mod dem, og sikrede sluttelig en erkendelse af, hvad Storbritannien havde gjort, samt fik nogen skadeserstatning for konsekvenserne af deres handlinger. Hvilken forskel på den måde, dette land så sig selv som en stolt forsvarer af retfærdighed for dets borgere, og så det, vi oplever i dag.

Den tredje konsekvens er spørgsmålet om national sikkerhed, og hyppigt har de, der var forsvarere for, at man ikke skulle have åbenhed, sagt, at dette ikke kan gøres tilgængeligt for det amerikanske folk, fordi det ville skade vores nationale sikkerhed. Det ville påvirke metoder og kilder til information, eller anden information, der ikke egner sig til offentliggørelse. Som de to kongresmedlemmer netop sagde, så læste de begge rapporten – ikke for 12 år siden, da jeg var med til at skrive rapporten – men de har læst den for nylig, og de er begge kommet til den samme konklusion, som vi gjorde for 12 år siden, at der ikke eksisterer nogen trussel mod vores nationale sikkerhed i frigivelse.

Jeg vil i dag hævde, at der eksisterer en trussel mod vores nationale sikkerhed i manglende frigivelse, og vi så endnu et kapitel af det i dag, i Paris.

Her er nogle kendsgerninger:

Saudierne ved, hvad de gjorde. De er ikke personer, der ikke er bevidste om konsekvenserne af deres regerings handlinger. For det andet, så ved saudierne, at vi ved, hvad de gjorde! Der er nogen i regeringen, der har læst disse 28 sider, nogen i regeringen har læst alle de andre dokumenter, der hidtil er blevet mørklagt. Og det ved saudierne.

Hvad tror man, saudiernes standpunkt ville være, hvis de vidste, hvad de havde gjort, vidste, at USA vidste, hvad de havde gjort, og dernæst så, at USA havde indtaget et standpunkt af enten passivitet, eller ligefrem fjendtlighed over for at lade disse kendsgerninger blive kendt? Hvad ville den saudiske regering gøre under sådanne betingelser, hvilket netop er, hvor de har befundet sig i mere end et årti?

Ja, for det første har de fortsat, måske optrappet, deres støtte til en af de mest ekstreme former for islam, wahhabisme, over hele verden, især i Mellemøsten. Og for det andet har de støttet deres religiøse iver med finansiel eller anden form for støtte til de organisationer, der skulle udføre disse ekstreme former for islam. Disse organisationer har omfattet moskéer, madrassaer og militær. Al-Qaeda var en skabelse af Saudi Arabien; de regionale grupper så som al-Shabab, har for størstedelen været skabelser af Saudi Arabien; og nu er ISIS den seneste skabelse!

Ja, jeg håber og har tillid til, at USA vil knuse ISIS, men hvis vi tror, det er definitionen på sejr, er vi meget naive! ISIS er en konsekvens, ikke en årsag – det er en konsekvens af udbredelsen af ekstremisme, primært af Saudi Arabien, og hvis det knuses, vil en anden organisation blive etableret, finansieret og støttet for at fortsætte sagen.

Så konsekvensen af vores passivitet over for Saudi Arabien har været, at vi har tolereret denne serie af organisationer; voldelige, ekstreme, ekstremt skadelige for Mellemøsten, og en

trussel mod verden, som vi så det i Paris i morges.

Så jeg vil afslutte med at sige, at dette er et meget vigtigt spørgsmål. Det kan synes uaktuelt for nogle, men det er lige så aktuelt som de avisoverskrifter, vi vil læse i dag. Det er et spørgsmål, der vedrører kernen af USA's kontrakt med sit folk, at folket vil give regeringen troværdighed og støtte til at regere; regeringen vil give folket den information, på basis af hvilken det kan foretage en sund vurdering af, om regeringens handlinger er passende. Det er fundamentalt som retfærdighed over for vort folk, der har lidt så meget under denne onde union mellem ekstremisme og en meget magtfuld nationalstat. Og det er det amerikanske folks sikkerhed.

Så jeg vil igen gerne takke kongresmedlemmerne for deres lederskab. Jeg håber, de snart vil få følgeskab af en bølge af andre kongresmedlemmer, der indser vigtigheden af dette spørgsmål. Og at USA's præsident endelig vil erklære, at han vil vedtage Lincoln-standarden med fuld åbenhed og stole på det amerikanske folks intelligens og dømmekraft og patriotisme for at afgøre, hvad det passende handlingsforløb bør være.

Tak. [klapsalver]

**Invitation til mødet den 31.
januar kl. 14 på
Frederiksberg**

Download (PDF, Unknown)

**RADIO SCHILLER den 19. januar
2014:**

Øget spænding

**Ukraine/Finanssystemet
vakler/**

**kom til vigtigt møde den 31.
januar!**

Med formand Tom Gillesberg

Foreløbig invitation til mødet den 31. januar kl. 14 på
Frederiksberg

[Download \(PDF, Unknown\)](#)

**Helga Zepp-LaRouche:
Hovedtale, Schiller
Instituttets konference i New**

York, 17. jan 2015: BRICS nationer genopliver dr. Martin Luther Kings drøm: Økonomisk retfærdighed er en umistelig rettighed

Vi bringer her første del af Helga Zepp-LaRouches hovedtale:

Helga Zepp-LaRouche: Jeg er her for at tale om en skøn vision om en verden uden krig og terrorisme.

Det lyder jo som et meget usandsynligt forslag på dette tidspunkt, hvor vi befinder os på randen af Tredje Verdenskrig. Selv Gorbatsjov har for nylig givet udtryk for dette. Mange andre ser det. Og verden er i dag flået itu af en bølge af terrorisme, og det er heller ikke så let at forestille sig, hvordan vi skal blive denne barbariske udvikling kvit.

Men det er inden for rækkevidde. Og potentialet til at få verden på fode igen, få verden i orden, eksisterer.

Det eksisterer i form af begyndelsen til en ny, økonomisk verdensorden, der i løbet af de seneste halvandet år er blevet opbygget af BRICS-landene, Latinamerikas CELAC-lande, og nogle asiatiske og afrikanske lande. Men for at denne vision i sandhed kan blive et realistisk perspektiv for fremtiden, er det absolut bydende nødvendigt, at vi forandrer USA's kurs i særdeleshed, samt også Europas kurs.

For udelukkende kun, hvis USA går med i BRICS og ikke anser Kina, Indien og de andre BRICS-nationer som en geopolitisk trussel til deres, eller jeres, eller vores geopolitiske interesse ... Det må stå fuldstændig klart, at, i en tid med

termonukleare våben, kan krig ikke være et middel til konfliktløsning, med mindre vi ønsker at begå selvmord.

Krig og terrorisme er de to, onde tvillinger i vor tid, der på incestuøs måde avler hinanden. Vi har terrorisme. Dernæst har vi krigen mod terrorisme, der skaber yderligere terrorisme, der igen skaber mere behov for mere krig. Så har vi mere terrorisme ... og sådan fortsætter det, frem til faren for en Tredje Verdenskrig.

Man bør forstå, at krig og terror, sandsynligvis i al evighed, men i særdeleshed i vor tid, er et imperiesystems redskaber, et system, der har øget svælget mellem rig og fattig på en fuldstændig sindssyg, pervers måde, et system, der har skabt en situation, hvor de allerrigeste mennesker – 85 personer – ejer lige så meget rigdom, som halvdelen af menneskeheden tilsammen, 3,5 mia. mennesker. Dette system har Pave Frans kaldt systemet, der dræber, og han har krævet, at man tager det Femte Bud, »Du skal ikke ihjelslå«, i anvendelse over for dette system.

Og lige her, på Manhattan, har man på en vis måde dette systems hovedkvarter, sammen med City of London, beliggende på Wall Street. Men man har også her begyndelsen til Den amerikanske Republik, og Den amerikanske Forfatning, der repræsenteredes af Alexander Hamilton og idéen om, at den suveræne regering har retten til at skabe sin egen kredit til fordel for det almene vel, og at denne kredit udelukkende kun må tjene nationens velstand.

New York repræsenterer også begyndelsen på Den amerikanske Republik, og institutionen. Og Wall Street var lige fra begyndelsen den amerikanske models fjende. Det har altid været Det britiske Imperiums brohoved for undergravning, hele vejen igennem. Det har altid finansieret de forkerte mennesker, inklusive i Konføderationen, i Borgerkrigen, hvor det finansierede Konføderationen.

Så Wall Street var altså associeret med at gøre virkningen af Den amerikanske Revolution ugjort og give magten over den amerikanske koloni tilbage til Det britiske Imperium. Og i dag er fjenderne af idéen om Amerika som republik på krigsstien, og nogle af disse spiser i øjeblikket frokost eller middag med repræsentanten for Det britiske Imperium, der er på besøg i USA, i skikkelse af Tony Blair.

Men verdens skæbne vil være afhængig af, hvilken af disse to traditioner, der vil herske. Og vi er kommet sammen her i dag for, fra dette møde, at lancere en udvikling, der skal få Amerika tilbage til at være en republik og gennemføre Alexander Hamiltons og John Quincy Adams politik, og atter blive De forenede Stater, en republik i en alliance af fuldstændig suveræne republikker.

De gode nyheder i alt dette er, at Wall Street står umiddelbar foran at eksplodere. Og de endnu bedre nyheder er, at et alternativ til dette system allerede er på plads.

Men Wall Streets for-store-til-at-lade-gå-ned-banker vil snarest eksplodere, og det samme vil eurozonen.

Torsdag i denne uge (15. jan.) opgav den Schweiziske Nationalbank deres binding til euroen, og det skyldtes, at det ikke længere kunne bevares, efter at Schweiz allerede havde brugt 500 mia. dollar på at forhindre en opskrivning af schweizerfrancen, og i forventning om stor turbulens i den kommende uge trak schweizerne ligesom i bremsen og besluttede at lade kursen flyde.

Torsdag i den kommende uge – og dette var, hvad den Schweiziske Nationalbank anteciperede – vil Den europæiske Centralbank efter al sandsynlighed satse på den meste gigantiske Kvantitative Lempelse, og foretage ubegrænsede opkøb af statsobligationer. Den vil gøre det, som Mario Draghi allerede for to år siden, da euroen havde store vanskeligheder, havde meddelt han ville gøre; han sagde, at

han ville gøre hvad der er nødvendigt for at redde euroen. Og hvad der er nødvendigt betyder ubegrænset pengetrykning.

Den 25. januar, dvs. på næste søndag, er der valg i Grækenland, og alt tyder på, at oppositionspartierne, Syriza og de Uafhængige Grækere, vil vinde majoriteten, og de har allerede meddelt, at de i dette tilfælde vil annullere Trojka-memorandaet, det memorandum, der tvang den græske befolkning til at lide den mest utålelige smerte, nedskæringer, forøgelse af selvmordsraten, forøgelse af dødsraten. Man har netop nu en folkelig opstand imod dette. Hvis disse oppositionspartier vinder, så vil det efter al sandsynlighed blive begyndelsen til enden for euroen; for hvis EU-kommissionen kapitulerer over for Syrizas krav om at droppe nedskæringerne, vil det brede sig som en steppebrand til Italien, Spanien, Portugal og Frankrig, og sandsynligvis til mange andre lande.

Og hvis de (EU-kommissionen) ikke gør det, så vil ultimatummet sandsynligvis være, at Grækenland vil forlade eurozonen, og så vil det brede sig som en steppebrand.

Men det går ikke bedre med Wall Street, fordi for-store-til-at-lade-gå-ned-bankerne, der allerede nu gisper desperat efter den sidste luft, har spekuleret og investeret i skifergas og -olie, og de har akkumuleret en gæld på omkring 1 billion dollar, som det var meningen skulle tilbagebetales gennem en oliepris på 80, 100 eller 120 dollar per tønde, og ikke 45 dollar, hvilket er den aktuelle pris. Og oven i dette har de samlet sig udestående derivater af forskellig art til omkring 20 billioner dollar.

Dette har skabt en situation som under krisen på det sekundære ejendomsmarked i 2007, hvor mange mennesker, pga. sammenbruddet i huspriserne, havde huslån, der var langt dyrere end prisen for deres hus, og det førte til nedsmeltningen af det sekundære ejendomsmarked, der igen førte til kollapset af Lehman Brothers i 2008 og systemets potentielle forsvinden.

Det betyder, at det transatlantiske finanssystem står umiddelbart foran sin undergang. Og i betragtning af, at dette system har for omkring 2 billiarder dollar i udestående derivater, findes der ingen måde, hvorpå disse penge kan blive betalt, ikke gennem bail-out (statslige redningspakker), og ikke gennem bail-in (konfiskering af bankindeståender). Og det er grunden til, at vi befinder os på randen af Tredje Verdenskrig.

Krigsfaren

For det er sammenbruddet af det transatlantiske system, der er den virkelige udløser af krigsfaren. Den åbenlyse udløser er krisen i Ukraine, men i virkeligheden står vi og ser på en geopolitisk konfrontation med Rusland, og med Kina. Og når Gorbatsjov, som er vellidt i Vesten, men ikke så populær i Rusland, nu går ud og forsvarer Putin i en virkelig dramatisk ændring af sine meninger, og advarer om, at hvis det kommer til krig over Ukraine, vil det føre til en storkrig, hvor atomvåben vil blive brugt, og det vil føre til civilisationens udslettelse, så kan jeg blot sige, at det absolut er tilfældet.

Lige nu har vi en amerikansk militærholdning, og en ditto fra NATO, der opererer ud fra en førsteangrebs-doktrin. De har udvidet NATO mod øst og omringet Rusland. USA har vedtaget en såkaldt Prompt Global Strike-doktrin, som betyder en førsteangrebs-doktrin. Det globale, amerikanske missilforsvarssystem er et førsteangrebssystem. Og USA er i færd med at modernisere hele sit atomvåbenarsenal til dette formål.

I sidste uge udkom der en ny rapport i Washington, hvor International Security Advisory Board, der rådgiver udenrigsministeriet, og som består af tidligere regerings- og militærfolk, sagde: Åh, det er så forfærdeligt. Vi må

anerkende den kendsgerning, at vi har kontradiktoriske relationer med Rusland, og den umiddelbare årsag er naturligvis Ukraine og Krim. Og nu er en største fare den, at en af siderne fejlberegner den andens intentioner. Det er meget bekymrende, for Rusland er overbevist om, at USA ønsker, at der skal komme en anden regering i Rusland, og at vi arbejder hen imod en førsteangrebs-kapacitet. Det gør vi naturligvis ikke, men hvis vi bare siger sådan, vil de ikke tro på os.

Men Rusland har altså stadigvæk det største atomvåbenarsenal uden for USA, nok til at ødelægge USA på en eftermiddag.

Det er, hvad det drejer sig om, og Rusland opfinder ikke disse trusler – de er meget virkelige. Og derfor udarbejdede Rusland julen over, i respons til dette, en ny, russisk militærdoktrin, i hvilken de siger, at de på deres side forbeholder sig retten til at tage atomvåben i brug for at forsvare sig mod et amerikansk førsteangreb. De investerer i nye, strategiske ubåde. De installerer ICBM'er på tog, så de ikke er så nemme at ramme. De moderniserer på deres side deres atomkapacitet og deres evne til at tage sigte.

I december-nummeret af *The Nation*, et blad, var der en artikel af hr. Postol, hvori han meget detaljeret beskrev USA's førsteangrebs-holdning og sagde, at det er en fundamental fejltagelse, begået af dem, der har gjort dette, at antage, at det skulle være muligt at neutralisere en modstanders gengældelsesangreb (som svar på et førsteangreb). For der er en fundamental forskel på en konventionel krig, hvor man forsøger at ødelægge så meget af fjendens som muligt, og så er fjenden besejret. Men i en atomkrig kan man ikke gøre dette, og han laver en kompliceret beregning, der siger, hvorfor russerne i alle tilfælde har 6 minutter tilbage til at lancere deres kapacitet, når de først opdager, at de er blevet angrebet. Og dette betyder udslettelse.

Hvordan kunne det ske?

Hvordan er det muligt, at vi, 70 år efter afslutningen af Anden Verdenskrig, virkelig står på randen af Tredje Verdenskrig? Hvad var det, der gik så gruelig galt, at vi nu står der?

(Anden halvdel af Helgas tale følger snarest på dansk. Hun går her tilbage til Berlinmurens fald og den forpassede chance for at skabe en ny fredsorden for det 21. århundrede, og fortsætter med den nye, internationale, retfærdige, økonomiske verdensorden, der nu er ved at blive skabt med BRIKS-nationerne og allierede nationer, som USA (og selvfølgelig også Europa) snarest må tilslutte sig, og med virkeliggørelse af Verdenslandbroen ('Den nye Silkevej') som alternativ til atomkrig og menneskehedens mulige udslettelse, og som Schiller Instituttet har kæmpet for i 20 år. Stay tuned!)

Mens du venter:

Vi anbefaler, at du hører hele Helgas hovedtale [her](#).

Se også: Helga Zepp LaRouche: [I anledning af 25-året for Berlinmurens fald](#)

Vi anbefaler desuden, at du kommer til vores møde den 31. januar kl. 14 med deltagelse af en af vore internationale ledere, og at du mobiliserer alle venner og bekendte til også at komme til mødet, der vil dreje sig om det europæiske aspekt; hvad vi her i Europa kan gøre for at udbrede det nye alternativ med BRIKS-samarbejde for global udvikling og økonomisk retfærdighed, i stedet for den meget virkelige og overhængende fare for en atomar udslettelseskrig, der i allerhøjeste grad også vil involvere Europa, som Helga ovenfor beskriver.

Se vores banner om mødet.

Se også: [Lyndon LaRouches åbningstale til ovenstående konference \(dansk\).](#)